

[மேலவைத் துணைத் தலைவர்]

[1978 மார்ச் 18]

எனவே மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் முடிவு செய்யும் நாளன்று தமிழ்நாடு 1959 ஆம் ஆண்டு, நில மேம்பாட்டுத் திட்டச் சட்டத்தின் (தமிழ்நாடு சட்டம் 31/1959) 8 வது உட்பிரிவினைச் சேர்ந்த (2) உட்பிரிவின் (f) பகுதியினை யொட்டி, மேற்சொன்ன குழுவின் உறுப்பினராக இருக்க, சட்ட மன்றமேலவையின் உறுப்பினர் ஒருவரை இம்மன்றம் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும்.”

தீர்மானம், அவையின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு, நிறைவேற்றப்பட்டது.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர்: மாண்புமிகு வேளாண்மைத் துறை அமைச்சர் அவர்களின் தீர்மானத்திற்கிணங்க தமிழ்நாடு நில மேம்பாட்டு வாரியத்திற்கு ஒரு உறுப்பினரைத் தேர்ந்தெடுப்பதற்கான வேட்பாளர் நியமனத்தாள்களை 21—3—78, செவ்வாய்க்கிழமை நண்பகல் 12-00 மணிக்குள் செயலாளரிடம் சேர்க்க வேண்டும். நியமனத்தாள்கள் வேண்டுவோர் செயலாளரிடமிருந்து பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

நியமனத்தாள்கள் 21—3—1978, செவ்வாய்க்கிழமை பிற்பகல் 1-00 மணிக்கு ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்படும். விலகிக் கொள்ள விரும்பும் வேட்பாளர்கள் 22—3—1978, புதன்கிழமை நண்பகல் 12-00 மணிக்குள் விலகிக் கொள்ளலாம்.

நியமனம் செய்யப்பட்ட வேட்பாளர்களின் எண்ணிக்கை, நிரப்பப்பட வேண்டிய இடங்களின் எண்ணிக்கைக்கு, அதாவது ஒன்றுக்கு மேற்படுமாயின், 27—3—1978, திங்கட்கிழமை காலை 10-30 மணிக்கும் பிற்பகல் 1-30 மணிக்கும் இடையே வாக்கெடுப்பு நடைபெறும்.

(3) அரசியலமைப்பு (நாற்பத்து மூன்றாவது திருத்தச் சட்டம்) என்று மாற்றப் பெற்ற குறுந்தலைப்பினைக் கொண்ட 1977 ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பு (நாற்பத்து நான்காவது திருத்தச்) சட்ட முன்வடிவு.

(முற்பகல் 10-50)

THE HON. THIRU K. NARAYANASWAMY MUDALIYAR: Mr. Deputy Chairman, Sir, I beg to move:

“That this House ratifies the amendments to the Constitution of India falling within the purview of the proviso to clause (2) of article 368 thereof, proposed to be made by the Constitution (Forty-fourth Amendment) Bill, 1977, as passed by the two Houses of Parliament and the short title of which has been changed into ‘The Constitution (Forty-third Amendment) Act, 1977’.”

அரசியலமைப்பு (நாற்பத்து மூன்றுவது திருத்தச்) சட்டம் என்று 365
 மாற்றப் பெற்ற குறுந்தலைப்பினைக் கொண்ட 1977 ஆம் ஆண்டு
 அரசியலமைப்பு (நாற்பத்து நான்காவது திருத்தச்)
 சட்ட முன் வடிவு

1978 மார்ச் 18] [Thiru K. Narayanaswamy Mudaliar]

Sir, the said Bill provides for omission of Articles 31-D, 32-A, 131-A 144-A, 226-A and 228-A which were inserted by the Constitution (Forty-second) Amendment Act, 1976. This Bill also provides for certain consequential amendments to articles 145, 228 and 366 of the Constitution of India.

The Constitution (Forty-second Amendment) Act, 1976, inserted various articles in the Constitution to curtail, both directly and indirectly, the jurisdiction of the Supreme Court and the High Courts to review the constitutionality of laws. Article 32-A barred the Supreme Court from considering the constitutional validity of any State law in proceedings for the enforcement of fundamental rights unless the constitutional validity of any Central law also is in issue in such proceedings. Article 131-A gave to the Supreme Court exclusive jurisdiction to decide the constitutional validity of a Central law and thus deprived the High Courts of their jurisdiction in respect of the same. Article 144-A provided that the minimum number of Judges of the Supreme Court who shall sit for the purpose of determining the constitutional validity of any Central law or State law shall be seven and required a special majority of two-thirds for the invalidation of such law. Article 226-A barred the High Courts from deciding the validity of any Central law and article 228-A required that there should be a Bench of at least five Judges for determining the constitutional validity of any State law and prescribed a special majority for a judgment invalidating such a law. It is considered that article 32-A, 131-A and 228-A cause hardship to persons living in distant parts in India. Further, article 32-A would lead to multiplicity of proceedings as cases relating to the validity of a State law which could be disposed of by the Supreme Court itself have to be heard first by the High Court. The minimum number of Judges in every case wherein the constitutional validity of a law is involved, however unsubstantial the challenge might be, results in valuable judicial time being lost in hearing and rejecting submissions that have no substance. The Supreme Court has, in a case, expressed the hope that article 144-A would engage the prompt attention of Parliament and would be amended so as to leave to the court itself the duty to decide how large a Bench should decide any particular case. In fact, a number of cases are

366 அரசியலமைப்பு (நாற்பத்து மூன்றாவது திருத்தச்) சட்டம் என்று
மாற்றப் பெற்ற குறுந்தலைப்பினைக் கொண்ட 1977 ஆம் ஆண்டு
அரசியலமைப்பு (நாற்பத்து நான்காவது திருத்தச்)
சட்ட முன் வடிவு

[Thiru K. Narayanaswamy Mudaliar] [1978 மார்ச் 18]

stated to have been held up in the Supreme Court and High Courts as a result of the aforementioned articles. It is therefore proposed to omit articles 32-A, 131-A, 144-A, 226-A, and 228-A. Article 31-D confers special power on Parliament to enact certain laws in respect of anti-national activities. It is considered that these powers of Parliament to make laws for dealing with anti-national activities and anti-national associations are of a sweeping nature and are capable of abuse. It is, therefore, proposed to omit article 31-D.

Under the proviso to clause (2) of Article 368 of the Constitution, any amendment Bill which seeks to make any change in respect of certain matters mentioned in the said proviso shall be got ratified by the Legislatures of not less than one-half of the States by resolutions to that effect passed by those Legislatures before the Bill making provision for such amendment is presented to the President for assent. The Constitution (Forty-fourth Amendment) Bill, 1977 seeks to make changes to the provisions mentioned in clause (b) of the Proviso to clause (2) of Art. 368 of the Constitution and hence the Bill has to be ratified by a resolution passed by Legislatures of not less than one-half of the States. Sir, I commend the Resolution ratifying the Bill for the acceptance of the House.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : முன்மொழியப்பட்ட தீர்மானம்—

“நாடாளுமன்ற இரண்டு அவைகளிலும் நிறைவேற்றப்பெற்று, 1977 ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பு (நாற்பத்து மூன்றாவது திருத்தச்) சட்டம் என்று மாற்றப் பெற்ற குறுந்தலைப்பினைக் கொண்ட, 1977 ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பு (நாற்பத்து நான்காவது திருத்தச்) சட்ட முன்வடிவினால் செய்யக் கருதப் பெற்றுள்ள, இந்திய அரசியலமைப்பின் 368-வது பிரிவின் (2) பகுதியின் வரம்பு நிபந்தனையின்கீழ் வரும் திருத்தங்களுக்கு இம்மேலவை ஏற்பளிக்கின்றது.”

* THIRU D. V. D'MONTE : Mr. Depuy Chairman, Sir, in initiating the Debate in the Rajya Sabha, defending the 42nd Constitutional Amendment Bill, the former Prime Minister stated that the Bill was to “rejuvenate the Nation and the Constitution.”. She said, “. . . by establishing harmony between the

1978 மார்ச் 18]

[Thiru D. V. D'Monte]

Legislature, Executive and Judiciary as provided in the Constitution". She declared that what was being done was to remove the "cobwebs created by some recent attempts of the Judiciary to encroach into the political and legislative sphere."

Sir, we have seen what rejuvenation and what harmony to the nation took place and at what cost to the people of this country. This is an example of how words and expressions could be distorted and how such distortions could be replaced by a word of the mouth. Today, the passing of the Resolution before us to ratify the 44th Constitution Amendment Bill as passed by both the Houses of Parliament is a sacred duty which the Members of this House would be performing for posterity. The Amendment seeks to undo the mischief done by certain provisions of the 42nd Amendment Act. Sir, the 42nd Amendment Act was the very negation of the values and objectives for which we have struggled all these years. To describe the 42nd Amendment Act as a black Constitutional provision and as a Draconian measure would amount to minimising the extraordinary effect which it sought to unfold on the people of the country. The 42nd Amendment Act was designed by an evil genius who sought Constitutional sanction to enslave the millions of free citizens of our country. To gag the freedom of the individual, to reduce the vital role of the Judiciary in a democratic process and to burden men and women with misery and suffering were some of the essential sections of the 42nd Amendment. Its objective was to insulate constitutionally an individual's authority over 600 million people.

Sir, it is needless for me to go into the dark days and sordid histories of the Emergency proclaimed by the former Prime Minister. The 44th Amendment seeks to ensure that those dark days do not return and threaten the democracy. All thinking people should welcome the move to erase the statute of the 42nd Amendment.

It is amazing that in modern times a single individual had developed fascist streak like that of Hitler and Franco. Authoritarianism is a dying creed the world over and even the recent Soviet amendments to the Constitution will ensure greater freedom

368 அரசியலமைப்பு (நாற்பத்து மூன்றாவது திருத்தச்) சட்டம் என்று
 மாற்றப் பெற்ற குறுந்தலைப்பினைக் கொண்ட 1977 ஆம் ஆண்டு
 அரசியலமைப்பு (நாற்பத்து நான்காவது திருத்தச்)
 சட்ட முன் வடிவு

[Thiru D. V. D'Monte]

[1978 மார்ச் 18]

to the individual. We owe a duty not only to ourselves but to our children and the future generations to ensure that this country will not give birth again to such similar situations.

Of course, it has been said that men and women in power and authority were silent witnesses when the 42nd Amendment Act was forced down the throats of those people. What did the thousands of intellectuals do when Hitler's Nazi rule came about in the most developed country in the world? It is nothing but fear-psychosis which gripped the country and the people all over. But, in a most silent revolution that had taken place at the polls, the people have created the opportunity for democracy to return. The 44th Amendment is in a way a recognition of the unique effort and action of the people to throw out the authoritarian regime and help democracy to establish itself.

On behalf of the Janata Party, I wholeheartedly welcome this Resolution and urge that it be adopted unanimously by this enlightened House.

Thank you.

(முற்பகல் 11-00)

Thiru G. SWAMINATHAN : Sir, as has been very ably supported by my esteemed Friend and Member of the Janata Party, Thiru D'Monte, I also welcome this Amending Bill and plead for its ratification by this House. Of course, I do not want to go into the intricacies of the various Articles of the Constitution, as they have been already enlightened by no less a person than our Hon. Law Minister who is eminently suited to the position, he being a retired High Court Judge, and I hope he would further enlighten us on the subject in his winding-up speech, by mentioning in what way the provisions of the Constitution, sought to be omitted, had jeopardised the judicial power and the inherent fundamental rights of the citizen. Two things are worthy of consideration on this occasion when the provisions of the 42nd Amendment Act are sought to be omitted. One is this. The Parliament had been given powers to legislate, even in violation of the fundamental rights of the citizens, for prevention or curbing of anti-national activities of a citizen or of a group

1978 மார்ச் 18]

[Thiru G. Swaminathan]

of citizens. The second thing is that by this Amending Bill, we are trying to restore the judicial powers which had been taken away by the 42nd Amendment Act. I have gone through the debates that took place in the Lok Sabha as well as in the Rajya Sabha, when the Bill was introduced and when the Bill was discussed and voted upon. Various contentions were raised not only by the Members of the Congress Party but also by other Members. At that time there was only one Congress Party and the members of that Congress Party supported the Bill. My Friend Thiru Sundaresa Thevar is here, even though there are no members to represent the two Congress Parties here, as they are. There are two Congress Parties in the Parliament and the Members of both the Congress Parties have supported the Bill. It was a curious thing that the Janata Party Members had opposed the introduction of the Bill in the Parliament. No less a person than Prof. Mavalankar and Thiru Jethmalani opposed the introduction of the Bill and stated that they were not satisfied with the present Bill because they wanted a comprehensive legislation to abrogate completely the 42nd Amendment Act and that they did not want a piecemeal legislation like the present one. I was expecting that Thiru D'Monte would make this point. It was pointed out that according to the manifesto of the Janata Party, the 42nd Amendment Act should be repealed as a whole. They argued that the Hon. the Law Minister was going slowly, and that he was trying to make a compromise with the people who had been responsible for the bringing of the 42nd Amendment Act. Since they had no majority in the Rajya Sabha, it was pointed out that the Law Minister was trying to have a dialogue with the Congress Party Members and that he was, therefore, bringing a piece meal legislation instead of a Bill for complete repeal of the Act. Of course, there were also abuses exchanged between the opposing sections in the Parliament. They were only mere abuses. But I saw in today's papers that in the U.P. Legislature, not only abuses but blows had been exchanged and that about 12 legislators had to be carried away and given first aid. I have come to think that provision for giving first aid will have to be made in the Legislatures hereafter. Of course,

370 அரசியலமைப்பு (நாற்பத்து மூன்றாவது திருத்தச்) சட்டம் என்று
மாற்றப் பெற்ற குறுந்தலைப்பினைக் கொண்ட 1977 ஆம் ஆண்டு
அரசியலமைப்பு (நாற்பத்து நான்காவது திருத்தச்)
சட்ட முன் வடிவு

[Thiru G. Swaminathan]

[1978 மார்ச் 18]

this Bill has been passed. Another funny thing is: When the Bill was taken up for voting, the voting machine in the Parliament failed to function properly at the crucial time.

There was some confusion about the voting. While 232 Members were required for passing an Amendment, the machine showed that there were only 231 Members. Then, there was some confusion as to who voted and who did not vote. The Hon. the Prime Minister said that he pushed a button and that his vote was not recorded. It was also said in the Parliament that some new Janata Members claimed that they were new to the Parliament and that they did not know how to vote and how to push the button. Then, the Hon. Speaker had to explain to the Members the method of voting and using the push-button.

Sir, there is one more thing which came out in that debate and it has a relation to a particular controversy that arose in our Legislative Council some time back. In your absence, when the hon. Member Thiru Balasubramaniam was Vice-Chairman, a question arose whether he had the right to adjourn the House when the Members wanted to sit for some more time. In Parliament, along with other points, this point was also discussed and the Hon. Speaker said, "Regarding the time, I am in the hands of the House because I have no powers at all. Therefore, I am putting it to the House". So, my contention in this matter which I made the other day was correct.

Coming to the points at issue, it was then said that the Government should have strong powers to deal with anti-social activities. The powers of Parliament to legislate came up for discussion. A major question which was agitating everyone then was the question regarding the supremacy of the powers of Parliament and it was discussed in Parliament. Regarding the High Court Judges and Supreme Court Judges also, discussions took place. Another question which was taken up there was whether Emergency was required or not. I would like to dwell for a few minutes on these few important points.

அரசியலமைப்பு (நாற்பத்து மூன்றாவது திருத்தச்) சட்டம் என்று 372

மாற்றப் பெற்ற குறுத்தலைப்பினைக் கொண்ட 1977 ஆம் ஆண்டு

அரசியலமைப்பு (நாற்பத்து நான்காவது திருத்தச்)

சட்ட முன் வடிவு

1978 மார்ச் 18]

[Thiru G. Swaminathan]

Regarding a comprehensive amending law, the Hon. the Minister for Law there said that he would take action to bring other Bills. He also said that there were certain Articles of the Constitution which were covered by the 42nd Amendment Act which, according to him, need not be repealed. He also mentioned about legal aid to the poor and about the participation of workers in management and said that these would go away if the earlier Act was totally repealed.

Regarding the supremacy of Parliament, it was talked about whether Parliament had the supreme power to have any Act or any Article of the Constitution amended or whether it should be left to the Judiciary and whether the Judiciary was the final arbiter. Theoretically, Parliament is representative of the people of this country but what ultimately happens is this. When some Congress Members in Parliament wanted to be in favour of this Bill, the Janata Members questioned them why they supported the earlier Amendment. The Congress Members said that because they were in the Ruling Party then, they had to support all the moves brought about by the Ruling Party. This is what happens in Parliament and in State Legislatures, whether the move is brought by the Prime Minister or by a State Chief Minister. Those Members do not have the temerity to oppose whatever is said by the Prime Minister or the Chief Minister. That is what

(முற்பகல் 11-10)

happened in Parliament also. Thirumathi Indira Gandhi became all powerful. Some complained that her son Thiru Sanjay Gandhi also became powerful and all things which Thiru Sanjay Gandhi and Thirumathi Indira Gandhi wanted, they had to do. Ultimately, even though it is stated that it was the powers of the people that the Parliament reflected, the will and power of two individuals had been reflected by the Parliament. Even the people who abrogated the fundamental rights at that time have to go to Court and stand before it and seek the help of legal luminaries for their support. It may happen to any person one day or the other. We see some people who were in the Opposition are occupying the Treasury Benches. People who were on the Treasury Benches are now

372 அரசியலமைப்பு (நாற்பத்து மூன்றாவது திருத்தச்) சட்டம் என்று
மாற்றப் பெற்ற குறுந்தலைப்பினைக் கொண்ட 1977 ஆம் ஆண்டு
அரசியலமைப்பு (நாற்பத்து நான்காவது திருத்தச்)
சட்ட முன் வடிவு

[Thiru G. Swaminathan] [1978 மார்ச் 18]

in the Opposition. The persons in power always think that they will continue in power for all time to come. It is not the correct position, as we have seen in recent years. Because the conditions change in course of time, in the matter of safeguarding fundamental rights of the citizens, the supremacy of Parliament will not be correct. I personally feel that it is not correct to give all powers to the Parliament which ultimately empowers a single person to do what that person likes. That is what happened. Any party may be branded as an anti-nationalist party. It is often said "Give the dog a bad name and hang it." That was what happened. I, therefore, personally feel that it should be considered whether the Parliament should have amending power in the case of basic principles of the Constitution and I think when a comprehensive Bill is brought forward and the relative Resolution for the ratification of the same comes up before this House, they will be in a position to give their views.

Coming to the powers of the judiciary, many cases which would be decided by the High Court had to be taken to the Supreme Court. The argument for making such an amendment was stated thus: Certain citizens take up disputes against the State to the Courts. Some High Courts give judgment in favour of the citizens. When a matter was taken to the Maharashtra and Gujarat High Courts, it was ruled that the Government was right on the same issue. It was stated that amendments like this were necessary so that only the Supreme Court would be empowered to give a ruling which would be binding on the whole country. I feel that there will be no confusion on account of the differing judgments given by the various High Courts. The judgment given by the Maharashtra and Gujarat High Courts will be applicable to those States and not to the other States.

The other suggestion of having two-thirds majority for the invalidation of any law will not be practicable. It was stated that there were three kinds of judgments in the Supreme Court on the question whether the Parliament had the right to abrogate the

அரசியலமைப்பு (நாற்பத்து மூன்றாவது திருத்தச்) சட்டம் என்று 373
மாற்றப் பெற்ற குறுத்தலைப்பினைக் கொண்ட 1977 ஆம் ஆண்டு
அரசியலமைப்பு (நாற்பத்து நான்காவது திருத்தச்)
சட்ட முன் வடிவு

1978 மார்ச் 18]

[Thiru G. Swaminathan]

fundamental rights. In one case they stated that the fundamental rights could be changed. In another case it was held that they could be changed only with some qualifications. In still another case, they held that Parliament could change the Constitution in respect of the basic features. I think there is no justification for the amendment requiring two-thirds majority for any reason mentioned by them. If such a principle is adopted, it will result in accepting the view of the minority and in rejecting the majority decision of the Court. In the case of a Bench of five Judges, if three Judges, who constitute a majority, decide that a legislation is invalid the decision of the two Judges who constitute only a minority will be ultimately accepted, in accordance with the 42nd Amendment Act. This was also one of the arguments put forth in the Parliament and it was mentioned that the minority opinion would prevail over the majority opinion. The question is whether the having of these Benches of 5 and 7 Judges is going to make any change. If a Judge decides in a particular manner, till another decision is given. I think that should be the law. When I was associated with the Swatantra Party, it used to be argued and criticised that Rajaji often changed his mind. Whenever we entered into a private conversation with Rajaji, he used to say, "Only an ass does not change its mind. An organic human individual naturally gets fresh facts and then he has to change his mind. Even after getting fresh facts, if he does not change with those facts. I think he is not an organic human being". If a Supreme Court Judge decides later, in any other way, I think that should be the law of the country. Now, there are so many Writ Petitions pending in the Courts. I myself have filed a Writ Petition and it is pending for four years. They say that it will take another two years. Even single Judges are not able to decide on Writ Petitions on which we violently feel that our rights have been violated and if Benches with 5 or 7 Judges are going to be formed, the time taken may not be 5 or 6 years but it may even be 10 or 15 years for giving decisions, unless we increase the number of Judges, who are going to sit on these Benches.

374 அரசியலமைப்பு (நாற்பத்து மூன்றாவது திருத்தச்) சட்டம் என்று
மாற்றப் பெற்ற குறுந்தலைப்பினைக் கொண்ட 1977 ஆம் ஆண்டு
அரசியலமைப்பு (நாற்பத்து நான்காவது திருத்தச்)
சட்ட முன் வடிவு

[Thiru G. Swaminathan]

[1978 மார்ச் 18]

I think that this Amendment is already a very late move. While supporting very strongly the ratification of the Amendment Act, I personally hope that the further Amendments to the Constitution, as was accepted by the Hon. the Minister for Law at the Centre, will very soon come and that we will also have further opportunities to discuss this matter in this House.

Thank you.

திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப் : மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவரவர்களே, அரசியல் நிர்ணயச் சட்டம் 44-வது திருத்தத்தின் பேரில் நான் சில கருத்துக்கள் சொல்ல வாய்ப்பு அளித்தமைக்கு நன்றி தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். 44-வது திருத்தம் என்பது புதிய திருத்தமல்ல. அம்மையார் காலத்தில் கொண்டுவந்த 42-வது திருத்தத்தை நடைமுறையில் நடக்காமல் ரத்து செய்வதுதான் இந்த 44-வது திருத்தமாகும். இது எல்லோருக்கும் தெரிந்த உண்மை. இன்றைக்கு மத்திய அரசில் ஆட்சியில் உள்ள ஜனதாக் கட்சிக்காரர்கள், நாங்கள் அதிகாரத்திற்கு வந்தால் 42-வது திருத்தத்தை உடனடியாக ரத்து செய்வோமென்ற தோத்தலுக்கு முன்பு வாக்குறுதி கொடுத்திருந்தார்கள். அந்த வாக்குறுதியை நிறைவேற்றமுகத்தான் இந்த ரத்துச் சட்டம் 44-வது திருத்தம் என்ற பெயரிலே கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது. பாராளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கிறது. விரும்பத்தகாத 42-வது சட்டம் திருத்தத்திலே உள்ள பல அம்சங்களை இதன் மூலம் திருத்தியிருக்கிறார்கள். ஆனால் இன்னும் பல அம்சங்கள் திருத்தப்பட வேண்டும். நண்பர் திரு. சுவாமிநாதன் அவர்கள் சொன்னதுபோல், 'பீஸ் மீஸ்' ஆகத்தான்—சில பகுதிகளைத்தான் திருத்தியிருக்கிறார்கள். 42-வது திருத்தச் சட்டம் பூராவையும் ரத்து செய்யவில்லை என்பதை நாம் அறிய முடிகிறது. 42-வது திருத்தத்தின்படி அரசியல் நிர்ணயச் சட்டத்தில் புரத்தப்பட்ட 31 (டி) பிரிவு மிகவும் பயங்கரமான பிரிவாகும். அந்தப் பிரிவின்படி ஒரு அரசியல் கட்சி அல்லது சங்கத்திற்கு தேசிய விரோதமான கட்சி என்று பெயர் சூட்டிவிட்டு, தடை உத்தரவைப் போட்டுவிடலாம். அதாவது Ban செய்து விடலாம். அரசுக்கு அந்த அதிகாரத்தை வழங்கும் சட்டத் திருத்தம் அது. அது மிகவும் பயங்கரமான பிரிவு. சட்டம் கொண்டு வருவதற்கு முன்பு அதன் நகல் பட்டுவாடா செய்யப்பட்டது. அப்போது எங்கள் கட்சித் தலைவர்கள், கோளாலைத் தவிர மற்ற மாநிலங்களில் எதிர்க் கட்சியிலேயே இருந்து பழகியவர்கள், முஸ்லிம் லீக் கட்சித் தலைவர்கள் பெருவாரியான எதிர்ப்பைத் தெரிவித்தார்கள். மத்திய அரசினரைச் சந்தித்து, இந்தப்

அரசியலமைப்பு (நாற்பத்து மூன்றாவது திருத்தச்) சட்டம் என்று 375
மாற்றப் பெற்ற குறுத்தலைப்பினைக் கொண்ட 1977 ஆம் ஆண்டு
அரசியலமைப்பு (நாற்பத்து நான்காவது திருத்தச்)
சட்ட முன் வடிவு

1978 மார்ச் 18] [திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப்]

பிரிவு கடுமையானது, இதனால் நாங்கள் பாதிக்கப்படும் நிலை உருவாகும்,
இந்தப் பிரிவை ரத்து செய்ய வேண்டுமென்று எதிர்ப்பைத் தெரிவித்தார்கள்.

(முற்பகல் 11-20)

அப்போது எங்களிடம் மத்திய அமைச்சர் சொன்ன பதில் என்னவென்றால்
“இந்தப் பிரிவின் மூலம் உங்கள் கட்சியின் மீது கை வைக்கவில்லை. உங்கள்மீது
தடை உத்தரவு வராது” என்று கூறினதாகச் சொல்கிறார்கள். இது
மூன்றாவதாகக் கொண்டுவரப்பட்ட சட்டம்.

திரு. வே. தங்கப்பாண்டியன் : துணைத் தலைவரவர்களே, அந்தக் கட்சியில்
உள்ளவர்கள் இதைத் தவறு என்று சொல்லியிருந்தால் அவர்களையும் அரசுட்
செய்து உள்ளே அனுப்பியிருப்பார்கள்.

திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப் : அன்றைக்கே சொல்லியிருக்கிறோம்.
வேறுக் கட்சிக்காரர்களைக் குறி வைத்து இந்தச் சட்டம் கொண்டுவரப்
படுவதாகவும் மற்றவர்களுக்கு அல்ல என்றும் மத்திய அமைச்சர்கள்
கூறியதாக என்னிடத்திலே சொன்னதைத்தான் சொன்னேன்.

திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி : இந்த முறையில் அமைச்சர் தெரிவித்த
கருத்துக்களை அன்றைக்கு நாட்டுக்குச் சொல்லியிருந்தால், இந்தச் சட்டத்தை
எதிர்த்திருந்தால், அப்போது உங்களையும் பிடித்து, உங்கள் கட்சியையும்
தடைசெய்து, சிறையிலே தள்ள இந்தச் சட்டத்தைப் பயன்படுத்தி
இருப்பார்கள்.

திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப் : எங்களுடைய கட்சியைச் சேர்ந்த
தலைவர்களும், உறுப்பினர்களும் இந்தச் சட்டத்தை எதிர்த்துக் கருத்துக்களை
பாராளுமன்றத்திலே எடுத்து வைத்திருக்கிறார்கள். பாராளுமன்ற
நடவடிக்கைக் குறிப்புகளைப் பார்த்தால், தெரியும். இந்தச் சட்டத்தைக்
கொண்டு வந்ததன் உள்நோக்கமே தேர்தலில் எதிர்க் கட்சிக்காரர்கள் ஆளுங்
கட்சியைவிடக் கூடுதலாக வெற்றி பெற்றுவிடக் கூடாது என்பதுதான்.
ஆளுங்கட்சிக்காரர்கள் நினைத்தால், எதிர்க் கட்சிகளை முடங்கச் செய்துவிட்டு,
தடை செய்துவிட்டு, தேர்தலில் கலப்பமாக வெற்றி பெற்று மீண்டும் ஆட்சிக்கு
வர உதவுக்கூடிய ஒரு பயங்கரமான சட்டம். அம்மையார் அவர்கள் சென்ற
தேர்தலில் இந்தச் சட்டத்தை உபயோகிக்கவில்லை. அடுத்த தேர்தலில் நாம்
நிச்சயமாக ஜெயித்துவிடுவோம், பிறகு இதைப் பயன்படுத்திக்கொள்ளலாம்
என்று எண்ணினார்கள். தப்புக் கணக்கு போட்டுவிட்டார்கள். அடுத்த
தேர்தலில் வெளியே போய்விட்டார்கள். இந்தச் சட்டமும் இன்றைக்கு

376 அரசியலமைப்பு (நாற்பத்து மூன்றாவது திருத்தச்) சட்டம் என்று
மாற்றப் பெற்ற குறுந்தலைப்பினைக் கொண்ட 1977 ஆம் ஆண்டு
அரசியலமைப்பு (நாற்பத்து நான்காவது திருத்தச்)
சட்ட முன் வடிவு

[திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப்] [1978 மார்ச் 18]

வேளியே போகக்கூடிய நிலைமை உருவாக்கப்பட்டுவிட்டது. அப்படி இல்லாமல் ஒருகால் அம்மையார் அவர்களே 1977 ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலில் வெற்றி பெற்றிருந்திருப்பார்களேயானால், அடுத்து எந்தக் கட்சியும் தேர்தலின் பக்கம் தலைவைத்துப் படுக்கவிடாமல் செய்திருப்பார்கள். ரஷ்யாவைப் போல தனிக் கட்சி ஆட்சி, ஒரே ஒரு கட்சி ஆட்சி இந்தியாவில் நடந்து கொண்டிருக்கும் விதத்தில், ஜனநாயகம் பயங்கரமாக முடக்கப்பட்டிருந்தது. ஆனால் குறிப்பாக இந்தத் தேர்தலில் மாற்றம் வந்தது. இப்போது இந்தச் சட்டத்தைத் திருத்தக்கூடிய நிலை வந்துள்ளது. இன்றைக்கு எல்லோரும் இதை வரவேற்கிறார்கள். நானும் அதற்கு என்னுடைய ஆதரவினைக் கூறிக் கொள்கிறேன்.

42-வது திருத்தச் சட்டத்திலே ஜிவாதா உரிமைகள், “பண்டமெண்டல் ரைட்ஸ்” என்ற உரிமைகள், தியாயமான உரிமைகள் என்று தெரிவிக்கப் பட்டவை பறிக்கப்பட்டன. இது அக்கிரமம் என்றுதான் நாம் சொல்ல வேண்டும். இந்தத் திருத்தத்தின் மூலம் ஏற்கெனவே வழங்கப்பட்ட ஜிவாதா உரிமைகளைத் திருப்பிக் கொடுப்பதற்கான வழிவகைகள் வகுக்கப் படுவது வரவேற்கத்தக்க, மகிழ்த்தக்க ஒன்று. நம்முடைய நண்பர் திரு. சுவாமிநாதன் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். 42-வது திருத்தத்தின் மூலம் ஹைக்கோர்ட்டுகளுடைய உரிமைகள் பறிக்கப்பட்டன என்பதைவிட குறைக்கப்பட்டன என்று சொல்ல வேண்டும். அரசுக்கு எதிராக ஏதாவது ஒருவர் குறை இருந்து தாவா கொடுத்தால், அந்த தாவாவை ஹைக்கோர்ட்டு அப்படியே ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. முதலில் சுப்ரீம் கோர்ட்டில் உத்தரவு வாங்கி, அதன் பிறகுதான் ஹைக்கோர்ட்டில் தாவா தொடங்க வேண்டும். சுப்ரீம் கோர்ட்டு அனுமதி வழங்க வேண்டும். டில்லிக்குப் போக வேண்டும். வக்கீலைப் பிடிக்க வேண்டும். சுப்ரீம் கோர்ட்டிலே வழக்கும் போட்டு, அவர்கள் சென்னை ஹைக்கோர்ட்டிலே தாவா தொடரலாம் என்று அனுமதி கொடுத்த பிறகுதான், இங்கே ஹைக்கோர்ட்டிலே தாவா தொடர முடியும். எல்லோராலும் சுப்ரீம் கோர்ட்டிற்குப் போக முடியாது. எல்லோரும் சுப்ரீம் கோர்ட்டிற்குப் போய் தாவா தொடர முடியுமா? வசதி படைத்தவர்களைத் தவிர ஏழைகள், நடுத்தர மக்கள், நிச்சயமாகப் போக முடியாது. ஏழை, நடுத்தர மக்கள் நீதி பெற முடியாத நிலை இருந்தது. பணக்காரர்களுக்கு மட்டும் நீதி என்ற நிலை உருவாகியிருந்தது. இந்தத் திருத்தத்தின் மூலம் அது மாற்றப்படுகிறது என்பது மிகவும் வரவேற்கத்தக்க, பாராட்டத்தக்க ஒன்று.

அரசியலமைப்பு (நாற்பத்து மூன்றாவது திருத்தச்) சட்டம் என்று 377
 மாற்றப் பெற்ற குறுந்தலைப்பினைக் கொண்ட 1977 ஆம் ஆண்டு
 அரசியலமைப்பு (நாற்பத்து நான்காவது திருத்தச்)
 சட்ட முன் வடிவு

1978 மார்ச் 18] [திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப்]

ஹைக்கோர்ட்டிலும், சுப்ரீம் கோர்ட்டிலும் ஒரு கேஸ் விசாரணைக்கு வந்தது என்றால், ஹைக்கோர்ட்டிலே 5 ஜட்ஜ்களுக்கும் குறைவாக விசாரிக்கக் கூடாது. ஹைக்கோர்ட் ஜட்ஜுகள் எத்தனை பேர் இருக்க வேண்டும், சீப் ஜட்ஜ் ஒருவர், மற்றும் எத்தனை ஜட்ஜ் இருக்க வேண்டும் என்றால், முக்கியமாக 5 ஜட்ஜுகள் இருக்க வேண்டும். அதற்குக் கூடுதலான ஜட்ஜுகள் இருக்கலாம். ஆனால் 5 ஜட்ஜுகளுக்குக் குறைவாக இருக்கக் கூடாது. அதே போல் சுப்ரீம் கோர்ட் என்றால், 7 பேர் விசாரிக்க வேண்டும். அதில் மூன்றில் இரண்டு பங்கு மெஜாரிட்டி வேண்டும். இரண்டு பேர் கூட வெற்றி பெற்று விடுகிறார்கள், மைனாரிட்டி ரூல் அமைந்து விடுகிறது என திரு. சுவாமிநாதன் அவர்கள் சொன்னார்கள். இது மிகவும் அநியாயமானது. ஜட்ஜுகளுக்குள் “சக்வாலிட்டி” இல்லாத நிலை இருந்தது. இப்போது இதை நீக்கப்படுகிறது. ஜட்ஜுகளுக்கு சம அந்தஸ்து கொடுக்கப்படுவிறது, சம உரிமை கொடுக்கப்படுகிறது. அந்த அடிப்படையில் இது அமைந்திருப்பதால், இதை நான் வரவேற்கிறேன்.

இந்த 42-வது சட்டத் திருத்தத்தின் மூலம் தோர்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்களின் ஆயுள் காலம் 5 ஆண்டுகள் என்று இருந்தது, 6 ஆண்டுகள் என்று மாற்றப்பட்டது. அதைப் பழையபடி செய்வதற்கு இந்தத் திருத்தத்தில் இப்போது ஒன்றும் காணவில்லை. அது விடுபட்டுவிட்டது என்றுதான் நான் நினைக்கிறேன்.

இந்த 42-வது சட்டத் திருத்தத்தைக் கொண்டுவந்த திரு. சையத் முகமது அலி என்பவர் அன்றைக்கு அமைச்சராக இருந்தவர். அன்றைக்கு இந்தச் சட்டத் திருத்தத்தை மிசேரேபித்தவரே அவர்தான். அவர்தான் இன்றைக்கு இந்தச் சட்டத்தைத் தீவிரமாக எதிர்த்து வாதாடுகிறார். இன்றைக்கு தீவிரமாக எதிர்த்து வாதாடுகிறவரும் அவரேதான். அன்றைக்குப் மிசேரேபித்தவரும் அவரேதான். இன்றைக்கு இப்படிப்பட்ட விசித்திரம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. சூழ்நிலைகளில் மாற்றம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆட்சியில் மாற்றம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆட்கள் மாறியிருக்கிறார்கள். அன்றைக்கு இதைக் கொண்டு வந்தவர்களே இன்றைக்கு தீவிரமாக எதிர்க்கிற நிலை ஏற்பட்டிருக்கிற காட்சியைப் பார்க்கிறோம்.

நம்முடைய கான்ஸ்டிடியூஷன் அமுலுக்கு வந்து 28 ஆண்டுகள் ஆகின்றன. 1950 ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 26 ஆம் தேதி நம்முடைய அரசியல் சட்டம் அமுலுக்கு வந்தது. இந்த 28 ஆண்டுகளிலே 44 அமென்ட்மெண்டுகள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. ஒரு வருஷத்திற்கு $1\frac{1}{4}$, இரண்டு வருடத்திற்கு

378 அரசியலமைப்பு (நாற்பத்து மூன்றாவது திருத்தச்) சட்டம் என்று
மாற்றப் பெற்ற குறுத்தலைப்பினைக் கொண்ட 1977 ஆம் ஆண்டு
அரசியலமைப்பு (நாற்பத்து நான்காவது திருத்தச்)
சட்ட முன் வடிவு

[திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப்] [1978 மார்ச் 18]

மூன்று என்ற கணக்கிலே அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்திற்குத் திருத்தங்கள்
கொண்டுவரப்பட்டுள்ளன. அந்த அளவிற்குத் திருத்தங்கள் கொண்டு
வந்தார்கள்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : காரணம் பெடால் அமைப்பில்
அதிகாரங்களை அங்கே வைத்து விட்டார்கள். அதனால் இப்படி
“அமெண்ட்மெண்ட்”கள் கொண்டுவரப்பட்டன. இன்னும் வருடத்திற்கு
நான்கு நடக்கும்.

திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப் : அமெரிக்காவில் கான்ஸ்டிடியூஷன் சட்டம்
ஏற்படுத்தப்பட்டு 100 ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன என்று நூற்றாண்டு விழாவினைக்
கொண்டாடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அங்கு உருவாக்கப்பட்ட கான்ஸ்டி-
டியூஷனுக்கு இதுவரையில் 15, 20 திருத்தங்கள் மட்டுமே செய்யப்பட்டிருப்-
பதாகச் சொல்கிறார்கள். ஆனால் நம்முடைய கான்ஸ்டிடியூஷனுக்கு
44 திருத்தங்கள் கொண்டு வரப்பட்டுள்ளன. இது மாதிரி எத்த நாட்டிலும்
பாராளுமன்றத்தில் திருத்தங்கள் கொண்டு வரப்பட்டதாக நாம் கேள்விப்பட-
வில்லை. நாடு சுதந்திரம் அடைந்து, 30 ஆண்டுகளாக ஆட்சி நடந்து நாம்
அனுபவபூர்வமான நிலையைப் பார்த்த பிறகு இப்படித் திருத்தங்கள் கொண்டு
வர வேண்டிய நிலை இருக்கிறது. எனவே நான் ஒரு யோசனையைச் சொல்ல
விரும்புகிறேன். புதிய கான்ஸ்டிடியூஷன் அசெம்பிளி அமைக்கப்பட வேண்டும்.
30 ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன. எனவே புதிய கான்ஸ்டிடியூஷன் அசெம்பிளி
சுட்டப்பட்டு, அரசியல் சட்டம் மறுபரிசீலனை செய்யப்பட வேண்டும்,
நல்லவர்களை வைத்துக் கொண்டு, நல்ல கருத்து உள்ளவர்களைக் கொண்டு
புதிய சட்டம் கொண்டுவர இந்த அரசு முயற்சி செய்ய வேண்டும் என்று
நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

திரு. ஆர். சக்திமோகன் : துணைத் தலைவரவர்களே, 42-வது அரசியல்
சட்டத் திருத்தத்திற்கு இன்றைக்குக் கொண்டு வரப்பட்டுள்ள திருத்த
மசோதாவை ஒட்டிய கருத்துக்களை எடுத்துச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.
ஆட்சி மாறுகிறபோது, சட்டங்களும் மாறும். ஆட்கள் மாறுகிறார்கள்,
சட்டங்கள் மாறுகின்றன. இப்போதுள்ள அரசியல் அமைப்புச் சட்டம்
முழு அளவுக்கு இந்திய மயமானது என்பதற்கில்லை. ஏனென்று சொன்னால்,
நாட்டுக்காக யார், யார் பாடுபட்டார்களோ, விடுதலைப் போராட்டத்தில் யார்,
யார் தீவிரமாகப் பாடுபட்டார்களோ, தியாகம் செய்தார்களோ
அவர்களெல்லாம் ஒரு பக்கம், சுதந்திரத்திற்காகப் பாடுபடாதவர்கள் ஒரு
பக்கம். இந்த அரசியல் சட்டம் யாரால் ஏற்படுத்தப்பட்டது என்பது

1978 மார்ச் 18]

[திரு. ஆர். சக்தி மோகன்]

நமக்குத் தெரியும். அரசியல் சட்டத்தைச் செய்தவர்கள் காங்கிரஸ்காரர்கள் என்று சொல்லப்படுவதே தவறு. இந்தச் சட்டத்தை இயற்றியவர்கள் காங்கிரஸ்காரர்கள் அல்ல. காங்கிரஸ்காரர்கள் வெறும் கை தூக்கிகளாக அன்றைக்கு இருந்தார்கள்.

அன்றைக்கு 42-வது அமென்ட்மென்டைக் கொண்டுவந்தவர்களின் சார்பைச் சேர்ந்த சிலர் இன்றைக்கு அதை எதிர்த்துப் பேசினார்கள். அது மட்டுமல்ல. இந்தக் காண்டிடிஷனைத் தொகுத்து அளிப்பதற்குக் காரணமாக இருந்த டாக்டர் அம்பேத்கார் அவர்களே இதில் எவ்வளவு குறைகள் இருக்கின்றன என்று கூறிவிட்டு, இந்தக் காண்டிடிஷனை என் சொந்த முறையில் என்ன செய்திருப்பேன் என்று ஒரு கடுமையான கருத்தை மெலும் சொன்னார். இப்படித்தான் அன்றைக்கு நிலை இருந்தது. சட்டங்களை உருவாக்குகிறபோது ஆட்சியில் இருப்பவர்கள் தங்கள் ஆட்சிக்குச் சாதகமாக, அவர்களுடைய கொள்கைக்கு உரிய முறையில்தான் சட்டங்களை அமைத்துக் கொள்வார்கள். அது இயல்பும்கூட. இதற்கு முன்பு ஆட்சி செய்த மதிப்பிற்குரிய பிரதமர், மாலிப் பிரதமர், திருமதி இந்திரா காந்தியவர்கள் தன்னுடைய ஆட்சிக் காலத்திலே அந்த ஆட்சிக்கு ஏற்பட்ட பயங்கரச் சூழ்நிலையில், மிக, மிகப் பயங்கரமான எதிர்ப்பையும் போராட்டங்களையும் அடக்குவதற்காக, தமது ஆட்சியைக் கவிழ்ப்பதன் மூலம் நாட்டையே ஆபத்துக்குட்படுத்தும் எதிர்ப்புகளைச் சமாளிக்கும் விதத்தில் அவசரகால (முற்பகல் 11-30)

நிலையைக் கொண்டுவந்தார்கள். அவசர நிலை தவறு என்று இன்றைக்குப் பேசுகிறோமே தவிர, அதைக் கொண்டுவருவதற்கான காரண காரியங்களைக் குறித்து யாருமே விளக்கம் அளிப்பதேயில்லை. அதற்குள் நான் போக வேண்டா மென்று கருதுகிறேன். ஆட்சி மாறிவிட்டதால், காரண காரியங்களும் மாறத் தான் செய்யும். இன்றைக்கு இந்தச் சட்டத் திருத்தத்தின் மூலம் சுப்ரீம் கோர்ட்டுக்கு முழு அதிகாரம் கொடுக்கப்படுகிறது. அதை நாம் ஒப்புக் கொள்ள வேண்டும். எந்த ஒரு ஜனநாயக நாட்டிலும் பார்லிமென்ட்தான் சுப்ரீம் பாடி என்று சொல்லுவார்கள். பார்லிமென்ட் மூலம்தான் சட்டத்தை நிறைவேற்றுகிறோம். அந்தச் சட்டத்தை நிறைவேற்றுகிற உரிமையும், பொறுப்பும் நீதிமன்றங்களுக்கு உண்டு என்பது நம்முடைய அரசியல் நிர்ணயச் சட்டத்தின் அடிப்படை. இந்த வகையில் பார்க்கிறபோது, சுப்ரீம் கோர்ட்டுக்கு இந்த அதிகாரங்கள் முழுவதையும் கொடுத்துவிட்டால், ஒரு சமயத்தில் நீதிபதிகள் தங்களுடைய மெஜாரிட்டியை வைத்து பார்லிமென்டே தேவையில்லையென்று கலைத்து விட்டாலும் விடலாம். இப்படிப்பட்ட பேராபத்து இருக்கிறது.

380 அரசியலமைப்பு (நாற்பத்து மூன்றாவது திருத்தச்) சட்டம் என்று மாற்றப் பெற்ற குறுந்தகைப்பினைக் கொண்ட 1977 ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பு (நாற்பத்து நான்காவது திருத்தச்) சட்ட முன் வடிவு

[திரு. ஆர். சக்தி மோகன்] [1978 மார்ச் 18]

ஜனநாயக அமைப்பைப்பற்றிச் சொன்னார்கள். ஜனநாயகத்தை அநியமிக்கப்படுகின்ற சர்க்காருக்கிட இரண்டு கேள்விகளைத் தொடுத்தார். இதற்கு இன்றுவரை யாருமே பதில் சொன்னதில்லை. “ஜனநாயகம் இருக்கிற இடமும், சர்வாதிகாரம் இல்லாத இடமும் எது?” என்று அவர் உலகிற்கு எழுப்பிய கேள்விக்கு இன்னமும் பதில் சொல்ல யாரும் வரவில்லை. இந்தத் திருத்தத்தைக் கொண்டுவரும்போது, ஜனநாயகம் என்று பேசுகிறோம். ஆனால் ஜனநாயகம் எங்கே இருக்கிறது என்று யாருக்குமே தெரியாது. சர்வாதிகாரம் இல்லாத இடம் எது என்றும் தெரியாது. ஜனநாயகத்தைவிட சர்வாதிகாரம்தான் மேம்பட்டிருக்கிறது என்பதை நாம் நடைமுறையிலே பார்க்கிறோம். அதை விளக்க வேண்டுமென்றால் தீண்ட நேரம் பிடிக்கும். ஆகவே அன்றைய ஆட்சி செய்த சட்டத் திருத்தம் அன்றைக்குத் தேவை. அன்றைக்கு எதிர்த்தரப்பினர்களால் நடத்தப்பட்ட பயங்கர நிலையைத் தடுப்பதற்காகப் போடப்பட்ட சட்டம், அன்றைக்கு தேவைப்பட்டது. இன்றைய ஆட்சி நிலைக்கு இது தேவையில்லை. இன்றையத் தேவை எப்படியோ, அப்படித்தான் அன்றைய தேவையும் இருந்தது. எனவே இன்றைய தேவை என்ற முறையில் இந்தத் திருத்தத்தைக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். இது ஒரு தேசியமளாவிய திருத்தம் என்ற முறையில் என்னுடைய கட்சியின் சார்பிலே இதை ஆதரித்து என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி : துணைத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு சட்ட அமைச்சர் அவர்களால் கொண்டுவரப்பட்ட இந்தத் திருத்தச் சட்டத்தை ஆதரித்து நான் எனது கருத்துக்களைச் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

இந்திய அரசியல் சட்டம் புனிதமானது, அதைத் திருத்தவே கூடாது என்று ஒரு காலத்திலே வாதங்கள் இருந்தன என்றாலும், அது திருத்தப்படுகின்றது, அதுவும் அதிகமாகத் திருத்தப்படுகின்றது என்று பேசப்படுகிற ஒரு சூழ்நிலை இன்று நாட்டிலே உருவாக்கப்பட்டிருக்கிறது. 42-வது அரசியல் சட்டத் திருத்தத்தை, நாங்கள் ஆட்சிக்கு வந்தால், முழுமையாக நீக்குவோம் என்று தேர்தல் நேரத்திலே, இன்று மத்தியிலே ஆண்டு கொண்டிருக்கிற ஜனதா கட்சியினர் வாக்குறுதியைக் கொடுத்து, ஏதோ காரணத்தினால் முழுவதுமாக நிறைவேற்ற முடியாத சூழ்நிலையில் ஒரு சில பிரிவுகளைத் திருத்துகிறோம், என்று சொல்லியிருந்தாலும், இந்த அளவுக்காவது திருத்துவதற்கு முன் வந்ததற்காக நாம் மத்திய அரசாங்கத்தைப் பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம்.

தமக்கிருக்கிற மகிழ்ச்சியெல்லாம், இதற்கு முன்னால் 42-வது திருத்தச் சட்டம் வந்தபோது, அதை ஆதரித்த ஒரு கட்சி இன்று தமிழகத்திலே ஆளும் கட்சியாகி, அந்தத் திருத்தத்தை நீக்க வேண்டுமென்று ஒரு திருத்தத்தைக்

அரசியலமைப்பு (நாற்பத்து மூன்றாவது திருத்தச்) சட்டம் என்று 381
மாற்றப் பெற்ற குறுத்தலைப்பினைக் கொண்ட 1977 ஆம் ஆண்டு
அரசியலமைப்பு (நாற்பத்து நான்காவது திருத்தச்)
சட்ட முன் வடிவு

1978 மார்ச் 18] [திரு. ஆங்காடு நா. வீராசாமி]

கொண்டுவந்திருக்கிற சூழ்நிலை ஏற்பட்டிருப்பதுதான். இது மகிழ்ச்சிக்குரிய ஒன்றாகும். அதோடு மட்டுமல்லாமல், திரு. வகாப் அவர்கள் பேசும் போது, “மத்தியிலே சட்ட அமைச்சராக இருந்தவர் இந்தத் திருத்தத்தைக் கொண்டுவந்த நேரத்திலே 44 வது சட்டத் திருத்தத்தை ஆதரித்து 42 வது சட்டத் திருத்தத்தை எதிர்த்துப் பேசியிருக்கிறார். அதைப் பார்க்கும்போது, எனக்கே சிரிப்பு வந்தது” என்று சொன்னார். நான் கூட சிதையிலே இருந்த போது, அவசர காலத்தில் 42 வது திருத்தச் சட்டத்தை ஆதரித்து அறிக்கை விடுத்த முஸ்லீம் லீக் கட்சியினுடைய பிரதிநிதியாக இருக்கிற திரு. வகாப் அவர்கள் இப்போது இவ்வளவு வேகமாக இந்தத் திருத்தத்தை ஆதரித்துப் பேசுகிறார்கள் என்பதைப் பார்க்கும்போது, எனக்குக் கூட சிரிப்பு வந்தது. மாறும் காலத்திற்கேற்ப நிலைமைகளும் மாறுகின்றன. அதற்கேற்றப் போல் கொள்கைகளை மாற்றிக் கொண்டார்கள் என்பதைப் பார்க்கும்போது, என்னால் மகிழ்ச்சியடையாமல் இருக்க முடியாது. ஜனதா கட்சி இந்தத் திருத்தச் சட்டத்தை நாடாளுமன்றத்திலும், மாநிலங்கள் அவையிலும் கொண்டு வந்த போது, யாசாவது எதிர்த்திருக்கிறார்களா என்று பார்த்தால், திரு. சுவாமிநாதன் அவர்கள் சுட்டிக்காட்டியதைப் போல், ஒருவர் மட்டுமே பட்டின எப்படி பிரஸ் செய்வது என்று தெரியாமல், இதை எதிர்த்ததாகத் தெரிகிறது. நாடாளுமன்றத்தில் மொத்தம் 318 பேர் ஆதரித்திருக்கிறார்கள். மாநிலங்கள் அவையில் 134 பேர் ஆதரித்திருக்கிறார்கள். எதிர்த்தவர்கள் யாருமே இல்லை. ஆகவே 42 வது சட்டத் திருத்தத்தைக் கொண்டு வந்தவர்களை கூட ஜனதா கொண்டுவந்த இந்தத் திருத்தத்தை எதிர்த்ததாகத் தெரியவில்லை, அவர்களும் ஆதரித்திருக்கிறார்கள் என்று நினைக்கும்போது, அவர்களே தாங்கள் ஒரு தவறான சட்டத் திருத்தத்தைக் கொண்டுவந்தோம் என்று உணர்ந்துவிட்டார்கள் என்றுதான் என்னால் நினைக்க முடிகிறது. அவர்கள் செய்தது சரிதான் என்று அவர்களாலேயே சொல்ல முடியவில்லை. இதுவும் நமக்கு மகிழ்ச்சியளிக்கிறது.

இன்றைய தினம் இந்தத் தீர்மானத்தை முன்மொழிந்திருக்கிற சட்ட அமைச்சர் அவர்கள் சார்ந்திருக்கிற கட்சி 42-வது திருத்தத்தை அவசர காலத்தில் ஆதரித்திருந்தாலும், அதை ஆதரித்துப் பிரசாரம் செய்திருந்தாலும், அந்த நேரத்திலே கூட இன்றைய தினம் சட்ட அமைச்சராக இருக்கிற திரு. நாராயணசாமி முதலியார் அவர்கள், “அவசர காலச் சட்டத்தால் இந்தியத் திருநாடு சர்வாதிகார இருளை நோக்கி இழுத்துச் செல்லப்படும்” என்று எச்சரிக்கையை விடுத்தார் என்பதை இந்தச் சட்டத் திருத்தம் கொண்டு வரும் இந்த நேரத்திலே குறிப்பிடுவது நல்லது என்று நினைக்கிறேன்.

382 அரசியலமைப்பு (நாற்பத்து மூன்றாவது திருத்தச்) சட்டம் என்று
மாற்றப் பெற்ற குறுத்தலைப்பினைக் கொண்ட 1977 ஆம் ஆண்டு
அரசியலமைப்பு (நாற்பத்து நான்காவது திருத்தச்)
சட்ட முன் வடிவு

[திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி] [1978 மார்ச் 18]

அன்றைய தினம் எதிர்த்தவர் இன்று சட்ட அமைச்சராக இருக்கிறார், அகிலே
ஒரு மகிழ்ச்சி. அது மட்டுமல்ல, “நெருக்கடி என்ற பெயரால் இந்தியாவுக்கு
வாவிருந்த போர்ப்பத்து அண்மையில் நீங்கிவிட்டது” என்ற மகிழ்ச்சியான
செய்தியை நம்முடைய சட்ட அமைச்சர் அவர்கள் ஒரு கட்டுரையின் வரையிலாக
வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார்கள். அதைப் படித்துப் பார்க்கும் பேறு பெற்றேன்.
அப்படிப்பட்ட கருத்துக்களைத் தெரிவித்தவர், இன்று சட்ட அமைச்சராக
இருந்து இப்படிப்பட்ட நல்ல திருத்தத்தைக் கொண்டு வந்ததற்காக நாம்
மகிழ்ச்சி அடையத்தான் வேண்டும்.

42 வது சட்டத் திருத்தத்தை நாடாளுமன்றத்திலே விவாதித்தபோது, பல
கட்சியினரும் தங்களுடைய கருத்துக்களை எடுத்துச் சொல்ல முடியாத சூழ்
நிலையில் அது நிறைவேற்றப்பட்டது. விவாதம் நடந்ததாகச் செய்தி வந்தது.
ஆனால் அவசர அவசரமாக அந்தச் சட்டத் திருத்தம் கொண்டுவரப்பட்டு,
அதை யார் யார் எதிர்ப்பார்கள் என்று தெரிந்ததும், அவர்களை யெல்லாம்
மிசாச் சட்டத்தின் கீழ் கைது செய்து சிறைச்சாலையிலே போட்டுவிட்டு,
யாரும் எதிர்க்காத ஒரு சூழ்நிலையை ஏற்படுத்தி மிக எச்சரிக்கையோடு
அன்றைக்கு அரசுக் கட்டிடத்தில் இருந்தவர்கள் இந்தச் சட்டத்தை நிறை
வேற்றினார்கள். மாநிலங்கள் அவையில் மட்டும் திரு. கிருஷ்ண காந்த் என்ப
வரும் திரு. டப்தாரி என்பவரும் எதிர்த்ததாக அன்றைய தினம் பார்த்தோம்.
ஆனால் நாடாளுமன்றத்தில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. எந்தக் கட்சியைச்
சேர்ந்தவர்களும் வாயைத் திறக்க முடியவில்லை. அந்த அளவுக்கு அன்றைய
தினம் நாட்டில் பேசுவதற்குக் கூட உரிமையற்று இருந்தார்கள் நாடாளு
மன்ற உறுப்பினர்கள் என்பதை மறந்துவிடுவதற்கில்லை. ஆனால் ஜனதா
கட்சியினரும், ஜனதா கட்சியுடன் இணைந்திருந்த மற்றக் கட்சிகளும், திராவிட
மூன்னேற்றக் கழகமும், மார்க்சிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியும் அன்றைக்கே கூட
வெளிப்படையாக 42 வது அரசியல் சட்டத் திருத்தம் நாட்டுக்கு எப்படி
யெல்லாம் கேடு விளைவிக்கும், நாட்டிலே உள்ளவர்களை எப்படியெல்லாம் பாதிக்க
ும், மனிதனுடைய தனி உரிமைகளை எப்படி இழக்க வேண்டிய நிலை ஏற்படும்
என்றெல்லாம் எடுத்துச் சொன்னார்கள். அப்படிச் சொன்னதால்தான் ஜனதா
கட்சியினரையும், அவற்றைச் சார்ந்த பல்வேறு கட்சியினரையும், முன்னேற்றக்
கழகத்தினரையும், மார்க்சிஸ்ட் கட்சியினரையும் அன்றைய தினம் ஆட்சியிலே
இருந்தவர்கள் துன்புறுத்தி பல்வேறு கொடுமைகளுக்கு ஆளாக்கினார்கள்
என்பதைச் சுட்டிக் காட்டுவது நல்லது என்று நினைக்கிறேன்.

அரசியலமைப்பு (நாற்பத்து மூன்றாவது திருத்தச்) சட்டம் என்று 383
மாற்றப் பெற்ற குறுந்தலைப்பினைக் கொண்ட 1977 ஆம் ஆண்டு
அரசியலமைப்பு (நாற்பத்து நான்காவது திருத்தச்)
சட்ட முன் வடிவு

1978 மார்ச் 18] [திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி]

அது மட்டுமல்ல, மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. சுவாமிநாதன் அவர்கள் குறிப்பிட்டதைப் போல, 'தேச விரோதம்' என்ற சொல்லை வைத்துக் கொண்டு எப்படியெல்லாம் மிரட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள் என்பதை நான் எண்ணிப் பார்க்கிறேன்.

மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. வகாப் அவர்கள் இன்றைக்கு இந்தத் திருத்தச் சட்டத்தை ஆதரித்துப் பேசியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் அன்றைக்கு 42-வது அரசியல் சட்டத் திருத்தத்தை எதிர்த்துப் பேசியிருப்பார்களேயானால், அவர் சார்ந்திருக்கிற கட்சி சாதியைத் தூண்டுகிற கட்சி என்று சொல்லி, அன்றைக்கே அதைத் தடை செய்திருப்பார்கள். அதைப் போல் அன்றைய தினம் மிரட்டல்கள் இருந்தன. நான் சிறையில் இருந்தபோது கூட, சிறை அதிகாரிகள் மிரட்டினார்கள். திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தை அழிப்பதற்காக அன்றைய தினம் மாதிராக இருந்த திருமதி இந்திரா காந்தி அவர்கள் ஒரு சட்டத்தையே கொண்டுவரப் போகிறார்கள் என்று மிரட்டினார்கள். அதனுடைய விளைவாக பல தொழிற் சங்கங்களுடைய உரிமைகள் பறிக்கப்பட்டன. சுதந்திரம் அழிக்கப்பட்டது. அப்படிப்பட்ட நேரத்திலே, இன்றைய தினம் ஆளும் கட்சியாக இருக்கிற அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் கூட எதிர்த்திருந்தால், பிரிவினை சக்தி என்று எண்ணி, அம்மையார் அவர்கள் கோபம் கொண்டு தடை செய்திருப்பார், அதைக் கருதித்தான் அவசர அவசரமாக ஒரே நாளில் தன்னுடைய கட்சியை அகில இந்திய அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் என்று பெயர் மாற்றியதைப் பார்த்தோம். அப்படிப்பட்ட சூழ்நிலை அன்றைக்கு இருந்தது. அந்த நிலைமைகள் எல்லாம் இன்றைய தினம் மாற்றம் பெறுகின்றன. அதை எண்ணிப் பார்க்கிற நேரத்தில், மகிழ்ச்சியடையாமல் இருக்க முடியாது. அகில இந்திய அண்ணா தி. மு. க. என்று மாற்றிக் கொண்டாலும், அண்ணா தி. மு. க. என்று இருந்தாலும், இன்றைக்கு அகில இந்தியக் கட்சிகள் எந்தக் கண்ணோட்டத்தில் மாநிலக் கட்சிகளை நோக்குகின்றன என்பதை மறந்துவிடக் கூடாது. காங்கிரசாக இருந்தாலும், இந்திரா காங்கிரசாக இருந்தாலும், ஜனதா கட்சியாக இருந்தாலும், நிலைமை மாறவில்லை. கடந்த 13 ஆம் தேதி கோவையில் நடைபெற்ற ஜனதா கட்சி மாநாட்டில் அகில இந்திய அண்ணா தி. மு. க. வை அகில இந்தியக் கட்சியாக ஏற்றுக் கொண்டார்களா என்றால், இல்லை. திராவிட முன்னேற்றக் கழகமும், அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகமும் ஒரே குட்டையில் ஊறிய மட்டைகள் என்றுதான் பேசப்படுகிறதே தவிர, கருத்தில் மாற்றம் ஏற்பட்டிருக்கிறதா என்றால், இல்லை. அவசர காலம் அமுலில் இருந்த காரணத்தால், அப்படி மாற்றிக்கொள்ள வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டிருந்தாலும் கூட,

384 அரசியலமைப்பு (நாற்பத்து மூன்றாவது திருத்தச்) சட்டம் என்று
மாற்றப் பெற்ற குறுத்தலைப்பினைக் கொண்ட 1977 ஆம் ஆண்டு
அரசியலமைப்பு (நாற்பத்து நான்காவது திருத்தச்)
சட்ட முன் வடிவு

[திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி] [1978 மார்ச் 18]

(முற்பகல் 11-40)

அண்ணாவின் பெயரால் ஏற்பட்ட கட்சியின் பெயரைத் திரும்பவும் நீங்கள் மாற்றிக் கொள்ள வேண்டுமென்று கூட இந்த நேரத்தில் கேட்டுக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். மொழிப் பிரச்சினையில் பார்க்கிறோம். தமிழ் கத்தைப் பொறுத்தவரையில், அதில் கருத்து வேறுபாடு யாருக்கும் இல்லை. தமிழ் மொழி பாதுகாக்கப்படும், இந்தத் திணிப்பு கூடாது என்பதைச் சொன்னால், உடனே பிரிவினை வாதிகள், மொழி வெறியர்கள், பிற்போக்கு வாதிகள் என்று பட்டம் சூட்டுகிறார்கள். இன்றைய ஆளும் கட்சியும் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் சொல்கிற மொழிக் கொள்கையை ஏற்றுக்கொண்டுதான் இருக்கிறது. எதிர்க் கட்சியைப் பொறுத்தவரையில், தமிழ் நாட்டைப் பொறுத்தவரையில், இந்தத் திணிப்பு கூடாது என்பதில் கருத்து வேறுபாடு இல்லை. இருந்தாலும் அகில இந்தியாவில் பேசப்படுவது பிரிவினை சக்திகள் என்பதுதான். கடந்த 12 ஆம் தேதி டெல்லியிலே ஜனதா கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள். . .

திரு. ஓய். வெங்கடேஸ்வர தீக்ஷிதர் : துணைத் தலைவர் அவர்களே, ஜனதா கட்சி . . .

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : துணைத் தலைவர் அவர்களே, உறுப்பினர் அவருடைய இடத்திலிருந்து பேசவில்லை.

திரு. ஓய். வெங்கடேஸ்வர தீக்ஷிதர் : (அவருடைய இடத்திலிருந்து) உறுப்பினர் திரு. வீராசாமி அவர்கள் சொல்லியதைப்போல பிரிவினைவாதிகள் என்று யாரும் சொல்லியதாகத் தெரியவில்லை. இந்தியைத் திணிப்போம் என்றும் சொல்லவில்லை. பத்திரிக்கையிலும்கூட அப்படிச் செய்தி வரவில்லை. அப்படி இருக்கும்போது, தங்களை வளர்த்துக்கொள்வதற்காக இப்படிச் சொல்வது முறையல்ல என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி : திரு. தீக்ஷிதர் அவர்கள் அனேகமாக அந்த மாநாட்டிற்குச் சென்றிருப்பார்கள் என்று நினைக்கிறேன்.

திரு. ஓய். வெங்கடேஸ்வர தீக்ஷிதர் : மாநாட்டிலேதான் முழுவதும் இருந்தேன்.

திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி : அந்த மாநாட்டில் எழுதப்பட்ட தீர்மானத்தில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அதைப் படிக்கிறேன் :

“தமிழ் மொழி காப்பாற்றப்பட வேண்டும், வேற்று மொழி ஆதிக்கம் கூடாது, இந்தி மொழித் திணிப்பை ஏற்கமாட்டோம் என்று சொன்னால்,

அரசியலமைப்பு (நாற்பத்து மூன்றாவது திருத்தச்) சட்டம் என்று 385
மாற்றப் பெற்ற குறுந்தலைப்பினைக் கொண்ட 1977 ஆம் ஆண்டு
அரசியலமைப்பு (நாற்பத்து நான்காவது திருத்தச்)
சட்ட முன் வடிவு

1978 மார்ச் 18] [திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி]

அப்படிச் சொல்கிறவர்கள் பிரிவினைவாதிகள், பிரிவினை சக்திகள், பிற்போக்கு
வாதிகள், மொழி வெறியைத் தூண்டுகிறவர்கள். ” என்று தீர்மானம்
போட்டிருக்கிறார்கள்.

திரு. ஓய். வெங்கடேஸ்வர தீக்ஷிதர் : துணைத் தலைவர் அவர்களே,
தீர்மானத்தின் நோக்கம் என்ன என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். இந்தியை
யாரும் திணிக்கவில்லை. திணிப்பதற்கு அவசியமும் இல்லை, இடமுமில்லை
என்பதைச் சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : தீர்மானத்தில் சொல்லி
யிருப்பதை அவர் சொல்கிறார். வேறு அல்ல.

திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி : அதற்கு என்ன நோக்கம் என்பது
தெரியவில்லை. அதை விளக்கப் புத்தகங்களாகப் போட்டால் புரிந்து
கொள்ளலாம். தீர்மானம் அப்படி இருக்கிறது. அதில் இந்தியக் கட்சியாக
இருக்கிற நீங்கள் அப்படிச் சொல்கிறீர்கள். உங்களைப்பற்றி ரெட்டி காங்கிரஸ்
காரர்கள், தாங்கள்தான் காங்கிரஸ் என்று சொல்கிறவர்கள், என்ன சொல்
கிறார்கள்? ஜனதா கட்சிக்காரர்கள் இந்திரா காங்கிரஸ் கட்சியைப் பார்த்து,
அவர்கள் மாநிலக் கட்சியாக இருந்து, பிற்போக்குவாதிகளாக இருக்கிறார்கள்
என்று சொல்கிறார்கள். உங்களைப் பார்த்து, அவர்கள் பிற்போக்குவாதிகள்
என்று சொல்கிறார்கள். நீங்கள் எங்களைப் பார்த்து, பிற்போக்குவாதிகள்
என்கிறீர்கள். ஜனநாயகம் என்ற போர்வையில் ஒரு கட்சி இன்னொரு
கட்சியைப்பற்றி எப்படிச் சொன்னாலும் அந்தக் கொள்கையிலே அவர்கள்
நிலையாக இருக்கிறார்களா என்றால், இல்லை. ஜனதா கட்சிக்காரர்கள் அவசர
நிலை காலத்தில் என்ன சொன்னார்கள்? இப்போது உள்நாட்டுக்கு என்ன
ஆபத்து வந்துவிட்டது? அந்நிய நாட்டின் ஆபத்து எதும் வராதபோது,
உள்நாட்டுப் பாதுகாப்பு என்று ஏன் இந்த அவசரநிலை என்று கேட்டார்கள்.
இப்போது அந்தச் சட்டம் அப்படியே வேண்டுமென்று சொல்லவில்லையே தவிர,
அந்தச் சட்டத்தின் நோக்கம் அப்படியே ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகிற நிலைமை
தான் இருக்கிறது. அதை முழுமையாக நீக்க நடவடிக்கை எடுக்கப்பட
வில்லை. ஜனதா கட்சி அவசரகாலக் கொடுமைகளை அகற்றியிருக்கிறது.
அந்த அச்சம் இப்போது போக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதற்காக மனதாரப்
பாராட்டுகிறோம். இந்திரா அவர்கள் பிரதமராக இருந்தபோது, 42-வது
சட்டத் திருத்தத்தைக் கொண்டுவந்தபோது, என்னென்ன கொடுமைகள்
நடந்தனவோ அவை அத்தனையும் முழுமையாக இப்போது நீக்கப்பட்டு
விட்டனவா என்றால் இல்லை. தேர்தல் நேரத்தில் மக்கள் மத்தியில் என்ன

386 அரசியலமைப்பு (நாற்பத்து மூன்றாவது திருத்தச்) சட்டம் என்று

மாற்றப் பெற்ற குறுந்தலைப்பினைக் கொண்ட 1977 ஆம் ஆண்டு

அரசியலமைப்பு (நாற்பத்து நான்காவது திருத்தச்)

சட்ட முன் வடிவு

[திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி] [1978 மார்ச் 18]

பிரச்சினையை வைத்தார்களோ அது அப்படியேதான் இன்னும் இருக்கிறது. 42-வது சட்டத் திருத்தம் வருவதற்கு முன்னால், அந்தத் திருத்தத்தை எப்படிக் கொண்டுவரலாம் என்பதை ஆராய திரு. சுவாரசிங் அவர்கள் தலைமையில் அமைக்கப்பட்ட குழு விவாதம் நடத்த வேண்டுமென்ற கருத்து சொல்லப்பட்டது. உறுப்பினர் திரு. அறிவுமுகன் அவர்கள்கூட மிகாவில் சிறையில் இருந்தார்கள். பத்திரிக்கையில் செய்தி வந்தவுடன் விவாதம் நடைபெற்றதாகவும் மக்களால் அது ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டதாகவும் சொல்லப் பட்டது. அப்படி விவாதம் முழுமையாக எங்காவது நடந்ததா? ஒரு சாரார் கருத்துத்தான் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. வானொலியைத் திருப்பினால் வக்கில்கள் வாதாடுகிறார்கள், கருத்துக்களைக் குவிக்கிறார்கள், அறிஞர்கள் தங்கள் கருத்துக்களை வெளியிடுகிறார்கள் என்று சொன்னார்கள். எந்த அறிஞர் சொன்னார்? திரு. சுவாசன் சிங் அவர்கள் தலைமையில் அமைந்த குழு தனது அறிக்கையைத் தந்ததும், திராவிட முன்னேற்றக் கழகம், அதைப்பற்றி ஆராய்ந்து ஒரு அறிக்கை தரும்படி, அப்போது அமைச்சராக இருந்த திரு. மாதவன் தலைமையில் ஒரு குழுவை அமைத்தது. அந்தக் குழு அறிக்கை தயாரித்தது. அந்த அறிக்கையின் ஒரு பகுதியைச் சொல்கிறேன்; “... கடமைகளை யாரும் ஏதிர்த்திட மாட்டார்கள். ஆனால் இந்தக் கடமைகளை அரசமைப்புச் சட்டத்தில் வழங்கப்பட்டிருக்கும் அடிப்படை உரிமைகளுக்கும் அரசமைப்புச் சட்டத்தின் ஏனைய பிரிவுகளுக்கும் முரணாகச் செயல்படுத்திப் பாராளுமன்றம் சட்டங்கள் இயற்றலாம் என்பதும், இதில் நிதிமன்றங்கள் தலையிட முடியாது என்பதும் தான் போரபத்தாக அமைந்துள்ளது. ஜனநாயக நாட்டில் ஆட்சியின் அதிகாரச் சூழலில் அபிழ்ந்துவிடாமல் பாதுகாத்துக்கொள்வதற்காகத்தான் அடிப்படை உரிமைகள் மக்களுக்கு வழங்கப்படுகின்றன. ‘கடமைகள்’ என்ற பெயரில் கொடுக்கப்பட்ட உரிமைகளைப் பறிப்பது ஜனநாயகத்திற்கு முரணாகும்.

கடந்த 26 ஆண்டுகளாக மேற்சொன்ன கடமைகள் அரசமைப்புச் சட்டத்தில் குறிப்பிடப்படாமலேயே சட்டங்களின் மூலம் நிறைவேற்றப்பட்டு வந்துள்ளன. அண்மைக் காலத்தில்தான் ‘கடமைகள்’ என்ற பெயரில் அடிப்படை உரிமைகளைத் தவிர்த்திடும் போக்கு எழுந்துள்ளது” என்று அந்தப் பரிந்துரை நூலின் முன்னுரை விளக்கம் காட்டுகிறது. இதில் என்ன தவறு? 26 ஆண்டு காலத்தில் கடமையை வற்புறுத்தியா ஆட்சி நடந்தது? அந்தக் கடமைகளை சட்டத்தின் மூலம் புகுத்தி அதன்படி நாட்டு மக்கள் கடமையாற்ற வேண்டுமென்று கொண்டுவந்து நிறைவேற்ற முடியுமா? தேவையில்லாத ஒன்று அது. அப்படி திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின்

அரசியலமைப்பு (நாற்பத்து மூன்றாவது திருத்தச்) சட்டம் என்று 387
மாற்றப்பெற்ற குறுத்தலைப்பினைக் கொண்ட 1977 ஆம் ஆண்டு
அரசியலமைப்பு (நாற்பத்து நான்காவது திருத்தச்)
சட்ட முன் வடிவு

1978 மார்ச் 18] [திரு. ஆற்காடு நா. விராசாமி]

சார்பில் எடுத்துக் சொல்லப்பட்ட அந்தக் கருத்து ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டதா என்றால், இல்லை. இந்தக் கருத்து பத்திரிக்கையில் வரக் கூடாது என்று பத்திரிக்கைத் தணிக்கைக் குழு கண்ணும் கருத்துமாக இருந்தது. அந்தக் கருத்துக்களை வெளியிடக் கூடாது என்று உத்தரவுகள் பிறப்பிக்கப்பட்டன.

சுவரன் சிங் குழுவின் சிபாரிசில் “இறையாண்மை வாய்ந்த ஜனநாயக மதச் சார்பற்ற சோசலிச குடியரசு” என்றும் ஒற்றுமை என்பதோடு ஒருமைப்பாடு என்ற சொல்லையும் இணைக்க வேண்டும் என்றும். . . .

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : துணைத் தலைவர் அவர்கள் இதில் பேச விரும்பினால், பேசலாமா ?

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : துணைத் தலைவர் இதில் பேச விரும்பவில்லை. நீங்கள் அனுமதித்தாலும் விரும்பவில்லை.

திரு. க. அறிவழகன் : துணைத் தலைவர் அவர்கள் பேச விரும்புவது போலத் தோன்றுகிறது.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : இதிலே என் குரையும் கேட்க ஆசைப்படுவதற்கு நன்றி.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : தங்களைப் பார்த்துக்கொண்டே திரு. விராசாமி அவர்கள் பேசுகிறார் என்பதால் கேட்டேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : அது அவையின் மாபு.

திரு. ஆற்காடு நா. விராசாமி : திரு. சுவரன் சிங் அவர்கள் குழு பரிந்துரை செய்துள்ளதை வரவேற்பதுடன் அரசமைப்புச் சட்டத்தில் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டுள்ள கூட்டாட்சித் தத்துவமும் இடம் பெறும் வண்ணம் “இறையாண்மை வாய்ந்த ஜனநாயக மதச் சார்பற்ற சோசலிசக் கூட்டாட்சிக் குடியரசு” என்று அமைய வேண்டுமென இந்தக் குழு கருதுகிறது” என்று வற்புறுத்தப்பட்டது.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : நடந்தவை அவை. அவற்றை இவ்வளவு நீண்ட வரலாறுகச் சொல்லத் தேவையில்லை. சுருக்கமாகச் சொன்னால், நல்லது. அந்தச் சட்டம்தான் போய்விட்டதே.

திரு. க. அறிவழகன் : துணைத் தலைவர் அவர்களே, இப்போது அந்த சுவரன் சிங் மாறிவிட்டார்.

388 அரசியலமைப்பு (நாற்பத்து மூன்றாவது திருத்தச்) சட்டம் என்று
மாற்றப் பெற்ற குடிநீர்நீர்நீர் கொண்டு 1977 ஆம் ஆண்டு
அரசியலமைப்பு (நாற்பத்து நான்காவது திருத்தச்)
சட்ட முன் வடிவு

[1978 மார்ச் 18]

திரு. வே. தங்கப்பாண்டியன் : அவர் கொள்கையில் மாறவில்லை. கட்சிதான் மாறியிருக்கிறார்.

திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி : சோசலிச கூட்டாட்சித் குடியரசு அமைய வேண்டுமென்று மாதவன் குழு சிபாரிசு செய்தது. இந்திய அரசியல் சட்டத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள கூட்டாட்சித் தத்துவத்தை ஒப்புக் கொள்கிறோம். அதற்கு ஒரு திருத்தம் கொண்டுவந்தபோது, அன்றைய (முற்பகல் 11-50)

தினம் ஆட்சியில் இருந்தவர்கள் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. இன்றையதினம் ஆளுங்கட்சியில் இருப்பவர்கள் இந்தச் சட்டத்தைக் கொண்டுவருகிறபோது, அவர்கள் கூட்டாட்சித் தத்துவத்தை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். நமக்கு அதிக அதிகாரம், அதாவது மாநில சுயாட்சி வேண்டும் என்று சொல்லுகிற நேரத்தில், அவர்கள் அதையும் ஏற்றுக்கொள்வதில் கருத்து வேறுபாடு இருக்காது என்று எண்ணுகிறேன். முன்பு ஒருமுறை நமது சட்டப் பேரவையில் இதுபற்றிய விவாதம் வந்தபோது, அப்போது எதிர்க் கட்சித் தலைவராக இருந்த தற்போதைய உணவு அமைச்சர் திரு. எட்மண்ட் அவர்கள் “திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சார்ந்த நீங்கள் ஆளும் கட்சியாக இருக்கிற நேரத்தில், நாங்கள் மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரம் வேண்டும், மாநிலங்களுக்குச் சுயாட்சி வேண்டும் என்று கேட்க மாட்டோம்” என்று சொன்னார்கள். அப்போது நாங்கள் ஆட்சியில் இருந்த காரணத்தால், நீங்கள் கேட்காமல் இருந்திருக்கலாம். ஆனால் இன்றையதினம் நீங்கள் ஆட்சியில் இருப்பதால், மாநில சுயாட்சி கோரும்போது, நீங்கள் சொன்னதைப்போல், நாங்கள் சொல்லத் தயாராக இல்லை. ஆட்சியில் யார் இருந்தாலும் சரி, மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரம் வேண்டும், மாநிலங்களுக்குச் சுயாட்சி வேண்டும் என்ற பேரறிஞர் அண்ணா அவர்களின் கொள்கையை இன்றைக்கும் ஒலிக்கக்கூடியவர்கள் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சார்ந்தவர்கள். இன்றையதினம் அவைத் தலைவராக இருக்கிற நாங்கள்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : நல்லவேளையாக முன்னேற்றக் கழகத்தவர் மட்டும் தான் என்று சொல்லவில்லையே.

திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி : மாநிலச் சுயாட்சியைப்பற்றிப் பல பேர் பேசினாலும், நாங்கள் பேசினாலும், உங்களைப்போல் பேச முடியாது என்பதை நானும் ஒப்புக்கொள்கிறேன். நாங்கள் சட்ட மன்ற உறுப்பினராக

அரசியலமைப்பு (நாற்பத்து மூன்றாவது திருத்தச்) சட்டம் என்று 389
மாற்றப் பெற்ற குறைந்தபட்சமாகக் கொண்ட 1977 ஆம் ஆண்டு
அரசியலமைப்பு (நாற்பத்து நான்காவது திருத்தச்)
சட்ட முன் வடிவு

1978. மார்ச் 18] [திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி]

திருந்த நேரத்தில், மாநில சுயாட்சிபற்றி அந்த மன்றத்திலே பேசிய பேச்சை ஒருமுறை நினைத்துப் பார்க்கிறேன். உள்ளபடியே எங்களால் அந்த அளவுக்கு ஆதாரத்தோடு, ஆணித்தரமாக இந்தக் கொள்கையைப்பற்றிப் பேச முடியவில்லையே என்றுதான் வருந்துகிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர்: நான் இன்றும் அதிலிருந்து மாறவில்லையே. தனிப்பட்ட முறையில் அந்தக் கொள்கையிலிருந்து மாறவில்லையே. எனவே நான் பேச சந்தர்ப்பம் இல்லாத நேரத்தில், குறையாகச் சொல்லாதீர்கள் என்று கூறிக்கொள்கிறேன்.

திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி: நான் குறையாகச் சொல்லவில்லை. மிகுந்த மகிழ்ச்சியோடுதான் சொல்லுகிறேன். உங்களைப்போல் எங்களால் அவ்வளவு ஆணித்தரமாக, ஆதாரத்தோடு பேச முடியவில்லையே என்று. உங்களுடைய வாதத்தின் அடிப்படையில்தான் இன்றைக்கும் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் இந்த மாநில சுயாட்சிக் கொள்கையை வலியுறுத்திக் கொண்டிருக்கிறது என்பதையும் இந்த நேரத்தில் சுட்டிகாட்டக் கடமைப் பட்டிருக்கிறேன். மாநிலங்கள் அதிக அதிகாரம் பெற வேண்டும் என்று சொல்லுகிற நேரத்தில்

மாண்புமிகு திரு. எஸ். இராகவானந்தம்: மாண்புமிகு உறுப்பினர் பேசும்போது, அவைத் தலைவர் அவர்களை “Quote” பண்ணிப் பேசுவது முறையா என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர்: அவைத் தலைவர் விவாதத்திற்கு உரியவராக மாறக்கூடாது என்பதுதான் மாபு. உறுப்பினர் பேசும்போது, “நான் பேசிய அளவுக்கு தம்முடைய கட்சி தீவிரமாகப் பேசியதில்லை என்று சொல்லியிருக்கிறார். அதை நானும் உண்மை என்று ஒப்புக்கொள்கிறேன்.

திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி: அவைத் தலைவர் அவர்களை இக்கட்டான நிலைக்குக் கொண்டு வருவதற்காக நான் சொல்லவில்லை. அவர் கூறிய கருத்துக்களை எங்கள் கழகம் அப்படியே ஏற்றுக்கொண்டு வலியுறுத்தி வருகிறது என்பதைத்தான் சொன்னேன்.

அடுத்து, இந்த அவையிலே கொண்டுவரப்பட்டிருக்கும் திருத்தங்களில் மிக முக்கியமானது என்னவென்றால், சட்டங்களை நீதிமன்றங்களில் கொண்டு சென்று, அவற்றின் செல்லுபடித்தன்மையை ஆட்சேபிப்பது பற்றியதாகும். இங்கே மாநிலங்களில் உள்ள சட்டமன்றங்களால் இயற்றப்படும்

390 அரசியலமைப்பு (நாற்பத்து மூன்றாவது திருத்தச்) சட்டம் என்று
மாற்றப் பெற்ற குறுந்தலைப்பினைக் கொண்ட 1977 ஆம் ஆண்டு
அரசியலமைப்பு (நாற்பத்து நான்காவது திருத்தச்)
சட்ட முன் வடிவு

[திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி]

[1978 மார்ச் 18]

சட்டங்களைப் பொறுத்தவரையில், இங்கே உள்ள உயர்நீதிமன்றங்கள் கட்டுப்படுத்தும் அதிகாரம் கொண்டுள்ளன. ஆனால் பாராளுமன்றத்தால் நிறைவேற்றப்படுகிற சட்டத்தைப் பொறுத்தவரை, இங்கே இருக்கிற உயர்நீதிமன்றத்தில் நாம் வாதிட்டு ஆட்சேபிக்க முடியாது என்ற நிலை தற்போது மாற்றப்பட்டு, இன்றைக்கு மீண்டும் பழைய நிலையே உறுதி செய்யப்பட்டிருப்பதுபற்றி நான் உள்ளபடியே மகிழ்ச்சியடைகிறேன். அது மட்டுமல்ல. அதிக அதிகாரம் மாநிலங்களுக்கு வேண்டுமென்று சொல்லுகிற நேரத்தில், கல்வியைப் பொறுத்தவரையில், மாநிலப் பட்டியலில் இருந்த கல்வி இன்றையதினம் மத்திய அரசின் பட்டியலில் கொண்டு போகப்பட்டிருக்கிறது. என்னவே இந்தத் திருத்தங்கள் வருகிற இந்த நேரத்தில் மீண்டும் கல்வியை மாநிலப் பட்டியலில் கொண்டு வரவேண்டும் என்று கோர வேண்டும். நம்முடைய மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் இதில் ஒரு தீர்மானம் போட்டு மத்தியில் உள்ள ஜனதா அரசு “கல்வியை மீண்டும் மாநிலப் பட்டியலுக்கு மாற்ற வேண்டும்; ஏற்கனவே இருந்த நிலையை உருவாக்க வேண்டும்; மாநிலங்களுக்கு இருந்த உரிமை காப்பாற்றப்பட வேண்டும்” என்று சொல்ல வேண்டும். இதனால் மாநில அரசுக்கும் மத்திய அரசுக்கும் கருத்து வேறுபாடு வந்து விடாது என்பதையும் சுட்டிக்காட்ட ஆசைப்படுகிறேன். 42-வது திருத்தம் முழுமையாக அகற்றப்படவில்லை. எனவே இடைக்காலத்தில் எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டுள்ள அதிகாரத்தைத் திரும்பவும் எங்களுக்கு அளித்து கல்வியை மாநிலப் பட்டியலுக்கு மாற்ற வேண்டும் என்று கேட்பது ஆட்சியில் உள்ளவர்களுக்கு ஒரு இக்கட்டான நிலைமையை ஏற்படுத்தாது என்பதையும் சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

அவசரகாலச் சட்டத்தை ஆதரித்து, பிறகு 42-வது சட்டத் திருத்தத்தையும் வரவேற்று இருப்போமானால், திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைப் பொறுத்தவரையில், சொல்லுகிறேன்—உள்ளபடியே எங்கள்மீது ‘மிசா’ சட்டம் பாய்ந்திருக்காது. அதேபோல அன்றையதினம் முதலமைச்சராக இருந்த எங்கள் கலைஞர்மீது சர்க்காரியா கமிஷன் விசாரணையும் வந்திருக்காது என்பதைச் சொல்லிக்கொள்ளக் கடமைப் பட்டிருக்கிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : 42-வது திருத்தம் என்பது காலத்தால் பிற்பட்டது. தி.மு.க. ஆட்சி அகற்றப்பட்ட பிறகு வந்தது இந்தத் திருத்தம்.

**அரசியலமைப்பு (நாற்பத்து மூன்றாவது திருத்தச்) சட்டம் என்று
மாற்றப் பெற்ற குறுந்தலைப்பினைக் கொண்ட 1977 ஆம் ஆண்டு
அரசியலமைப்பு (நாற்பத்து நான்காவது திருத்தச்)
சட்ட முன் வடிவு**

1978 மார்ச் 18]

திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி : 42-வது திருத்தச் சட்டம் என்பது காலத் தாற் பிற்பட்டது என்பதை நான் ஒப்புக்கொள்கிறேன். ஆனாலும் அந்தச் சட்டத்திற்கு அடிப்படையே அவசர காலச் சட்டம்தான் என்பதையும் நினைவு படுத்த விரும்புகிறேன். அந்த அவசர காலச் சட்டத்தை நாங்கள் எதிர்த்தோம். அதனால் எப்படிப்பட்ட இன்னல்களுக்கு ஆளானோம் என்று எண்ணிப் பார்க்கிறபோது, பரவாயில்லை, இவ்வளவு இடையூறுகளுக்குப் பிறகு இவ்வளவு இடுக்கண்களுக்குப் பிறகு, சர்க்காரியா கமிஷன் வந்த பிறகு, இவைகளையெல்லாம் தாங்குகிற துணிவு இருந்தாலும்—எங்களுக்கு இருக்கிற மகிழ்ச்சி என்னவென்றால், இவ்வளவு இன்னல்களுக்குக் காரணமாக இருந்த 42-வது திருத்தச் சட்டம் அகற்றப்பட்டு, 44-வது சட்டத் திருத்தம் கொண்டு வரப்படுகிறதே என்பதுதான். இதன் மூலம் நாட்டில் நடைபெற்ற ஜனநாயக விரோதப் போக்குகள் இன்றையதினம் அகற்றப்படுகின்றன என்பதை எண்ணிப் பார்க்கிறபோது, எனக்கு மெத்தவும் மகிழ்ச்சி உண்டாகிறது. அடுத்து, எனக்கு முன்னாலே பேசிய மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் குறிப்பிட்டதைப்போல் இந்தத் திருத்தத்தின் மூலம் 31 (டி) என்பது முழுமையாக நீக்கப் படுகிறது. இதன் மூலமாக அரசியல் கட்சிகளும், தொழிற் சங்கங்களும் பழைய பாதுகாப்பைப் பெறுகின்றன. அதைப்போல் நீதி மன்றங்களும், நீதிபதிகளும் கூட—பெரிய நிலையில் இருந்த அவர்கள் கூட—இன்றையதினம் காப்பாற்றப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஏதோ பள்ளிக்கூட ஆசிரியர்களைப்போல் ஊர் மாற்றல் பெறுகிற நிலையிலிருந்து அவர்கள் தப்பிவிக்கப்பட்டு பழைய நிலையை அடைந்திருக்கிறார்கள். எனவே இந்தச் சட்டத்தை வரவேற்கும் இந்த நேரத்தில் இந்த அரசாங்கத்தின் மூலமாக ஒன்றைக் கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இந்த அவையிலே கூட ஒரு தீர்மானத்தைப் போட்டு 42-வது திருத்தச் சட்டத்தை முழுமையாகத் திருத்திவிட வேண்டும். அதை முழுமையாக நீக்கிவிட வேண்டும் என்று வேண்டுகோள் வைத்தால், திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் சார்பில் அதை நான் வரவேற்கத் தயாராக இருக்கிறேன் என்று கூறி, இந்தத் திருத்தச் சட்டத்தை ஆதரித்து அமைகிறேன், வணக்கம்.

திரு. என். சுந்தரேசத் தேவர் : மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, இந்தத் திருத்தச் சட்டத்தை எங்களுடைய கட்சி பாராளுமன்றத்தில் ஆதரித்திருந்தபோதிலும்கூட, ஒன்றை மட்டும் நான் இங்கே குறிப்பிட ஆசைப்படுகிறேன். மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. வீராசாமி அவர்கள் பேசும் போது, அவர் சார்ந்துள்ள கட்சியைத் தடை செய்ய வேண்டுமென்ற நோக்கத்துடனே, அவர்கள் கட்சி அரசாங்கத்தைக் கலைக்க வேண்டுமென்ற நோக்கத்துடனே இந்தச் சட்டத்தைக் கொண்டுவந்தது போல் பேசினார்கள். அது

392 அரசியலமைப்பு (நாற்பத்து மூன்றாவது திருத்தச்) சட்டம் என்று
மாற்றப் பெற்ற குறுத்தலைப்பினைக் கொண்ட 1977 ஆம் ஆண்டு
அரசியலமைப்பு (நாற்பத்து நான்காவது திருத்தச்)
சட்ட மூன் வடிவு

[திரு. என். சுந்தரேசத் தேவர்] [1978 மார்ச் 18]

சரியில்லை. இந்தச் சட்டத் திருத்தத்தைக் கொண்டு வருவதற்கு ஆரம்பத்தில் யார் யார் காரணமாக இருந்தார்களோ அவர்கள்தான் இன்றைக்கு ஆட்சிப் பொறுப்பில் இருக்கிறார்கள் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். திருமதி இந்திரா காந்தி அம்மையார் அவர்கள் ஆட்சிப் பொறுப்பிலிருந்து இறங்கிவிட்ட காரணத்தால், அந்தத் தவறான போக்குகள் தீர்ந்துபோய்விட்ட காரணத்தால், இந்தத் திருத்தச் சட்டத்திற்கு அவசியமில்லை என்ற நிலையை நாம் ஒப்புக் கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது என்பதை நான் குறிப்பாகச் சுட்டிக்காட்ட ஆசைப்படுகிறேன்.

பொதுவாக இந்தத் திருத்தச் சட்டத்தில் விவாதத்திற்குரிய ஒரு விஷயமாக ஒரே ஒரு கருத்துதான் இருக்கிறது என்பதையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அது என்னவென்றால், இந்த நாட்டு சப்ரீம் கோர்ட்டுக்கு அதிக அதிகாரம் இருக்க வேண்டுமா அல்லது இந்த நாட்டிப் பாராளுமன்றத்திற்கு அதிக அதிகாரம் இருக்க வேண்டுமா என்ற பிரச்சினையாக இருக்கிறது. இதுதான் இன்றைக்கு சர்ச்சைக்குரிய பிரச்சினையாக இருக்கிறது. எங்களுடைய கட்சியைப் பொறுத்தவரையில், மக்களால் தேர்தெடுக்கப்பட்ட பாராளுமன்றம் தான் இறுதியான அதிகாரத்தைப் பெற்ற அமைப்பாக இருக்க முடியும்; அது நிறைவேற்றுகிற சட்டங்கள் தான் இறுதியான சட்டங்களாக இருக்க முடியும் என்று கூறுகிறோம். எனவே அனைத்தான இன்றும் வலியுறுத்துகிறோம்.

இந்தச் சட்டத்திருத்தத்தைப் பொறுத்த வரையில், இன்றைய நிலையில் இந்தச் சட்டம் அவசியமில்லை என்ற காரணத்தால், எங்கள் கட்சி இந்தப் புதிய 44-வது திருத்தச் சட்டத்தை எற்றுக்கொள்கிறது என்று கூறி, என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* THIRUMATHI MANDAKINI KRISHNAMURTHI:
Mr. Deputy Chairman, Sir, I am most grateful to you for giving me this opportunity. I do commend the Amendment from the point of view that the rights of citizens are above every other thing. But, if the rights of citizens are above everything else, they revolve round the responsibilities that are also involved in the rights of the citizens. I am often reminded of the saying of President Kennedy that what we can do for our country will be more important than what the country can do for us. As such,

அரசியலமைப்பு (நாற்பத்து மூன்றாவது திருத்தச்) சட்டம் என்று 39
 மாற்றப் பெற்ற குறுந்தலைப்பினைக் கொண்ட 1977 ஆம் ஆண்டு
 அரசியலமைப்பு (நாற்பத்து நான்காவது திருத்தச்)
 சட்ட முன் வடிவு

1978 மார்ச் 18] [Thirumathi Mandakini Krishnamurthi]

I do commend the Amendment that is going to uphold the rights of the citizen. I have been attracted towards the amendments to Articles 32A, 131 A and 223 A. There is a mention that it involves a lot of difficulties for people who come from far away. I even feel that such disabilities cause a lot of hardship to poor and innocent people. It is something that one must feel very sad about when one notes that there are 13,000 pending cases from 1962 to 1977 from the original 1,720 cases. There is a mention that the right of choosing the panel of 5 or 7 Judges who would sit on the Benches is left to the High Court or the Supreme Court. Here I have a humble suggestion to make. While the principle regarding the panel of Judges is clear, the point regarding the right is not very clear. I would request the Hon. the Law Minister kindly to bring to the notice of the Central Parliament that the right should be so flexible that it should be mentioned that the Judges who are easily available should sit and decide on the cases.

There should be a time bound programme so that the pendency of cases will not go up and there will be no delay in the administration of justice. As is often said, justice delayed is justice denied. As such if we go on increasing the pendency of cases, we are not going to give justice to the most innocent, the poor and the needy person. As an Honorary Magistrate, I used to sit in the Juvenile Court and when one Magistrate was absent, we used to get another Magistrate, so that the cases were disposed off. I am not making any reflection upon the neighbouring Stipendiary Magistrates. But if one Magistrate was absent, the cases posted before him used to be postponed. This thing should not be allowed and it should be seen that no case is postponed because of the absence of the Judge. I would like this particular clause to be more flexible, so that the poor people will not suffer. Thank you.

(நண்பகல் 12-00)

புலவர் புலமைப் பித்தன் : மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, இந்தத் திருத்த மசோதாவின்மீது நானும் ஒருசில கருத்துக்களைச் சொல்லிக்கொள்வதிலே மிக்க மகிழ்ச்சியடைகிறேன். எனக்கு முன்பு பேசிய பல பேர்கள் இதனை ஆதரித்தும், இதை எதிர்த்தும் இந்த அவையில் பேசி

394 அரசியலமைப்பு (நாற்பத்து மூன்றாவது திருத்தச்) சட்டம் என்று
 மாற்றப் பெற்ற குறுத்தலைப்பினைக் கொண்ட 1977 ஆம் ஆண்டு
 அரசியலமைப்பு (நாற்பத்து நான்காவது திருத்தச்)
 சட்ட முன் வடிவு

[புலவர் புலமைப் பித்தன்]

[1978 மார்ச் 18]

பிடுக்கிறார்கள். அரசியல் நிர்ணய சபையில் பண்டித நேரு அவர்கள் சட்டத்
 தைப்பற்றிச் சொல்கின்றபோது, இச்சபையின் முதல் கடமை, அரசியல்
 சட்டம் ஒன்றை அமைப்பதன் மூலம் இந்தியாவை விடுதலை செய்து, அதிலே
 உள்ள பசியால் வாடும் மக்களுக்கு—உணவும், உடையும் இல்லாமலிருக்கும்
 மக்களுக்கு அப்படிப்பட்ட நிலைமைகள் இல்லாமல் வாழ்வளிப்பது நமது
 கடமையாகும் என்று சொன்னார் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.
 அந்த அடிப்படையில் சட்டம் என்பது மக்கள் சமுதாயத்தைக் கட்டுப்படுத்த
 போடப்படுகின்ற வேலிகள்தான் என்பதை மனதிலே கொண்டு, அந்தச்
 சட்டத்தைப்பற்றி எண்ணிப்பார்ப்பது இன்றியமையாத கடன் என்று நான்
 நினைக்கிறேன்.

என்னைப் பொறுத்தவரையில், நான் சட்டத் துறையிலே அதிக ஈடுபாடு
 இல்லாதவன் என்றாலும், வேறு சட்டத்திலே, அற நூலான அகில உலக
 நூலாக உள்ள திருக்குறளை நான் படித்து உணர்ந்தவன் என்ற அடிப்படையில்,
 ஒரு சில நியாயமான கருத்துக்களைச் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.
 சட்டம் என்பது பல நேரங்களில் மனித சமுதாயத்தைப் பாதுகாக்க என்று
 போடப்பட்டு, அதற்கு நேர் மாறான முறையிலே செயல்படுகிற கொடுமை
 சமுதாயத்தில் அவ்வப்போது ஏற்பட்டுவிடுகின்றது.

வேளாண்மையைப் பாதுகாப்பதற்காக என்று போடப்படுகின்ற வேலியே
 வேளாண்மையை அழித்துவிடுகிறது என்று சொல்வார்கள். அதுபோல ஒரு
 சில வசலாற்று விபத்துக்களும் ஏற்பட்டுவிடுகின்றன. இந்தச் சட்டத்தைப்
 பற்றிப் பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் 15 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் சொன்னதை
 இப்போது நான் இந்த மன்றத்திற்கு நினைவுபடுத்துவது என்னுடைய கடமை
 என்று கருதுகிறேன். சட்டம் என்பது மனித சமுதாயத்தை மகிழ்ச்சியடையச்
 செய்வதற்கும், அந்தச் சமுதாயத்தை வாழ்விப்பதற்கும் பயன்பட
 வேண்டும் என்று சொன்னார்கள். அதற்கு மாறாக அது பல நேரங்களிலே மனித
 சமுதாயத்தையே துயரடையச் செய்துவிடுகிறது என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள்.
 பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள், பதினாறாம் நூற்றாண்டில் ஒரு நாட்டில் போடப்
 பட்ட சட்டத்தைப்பற்றி ஒரு கட்டுரை எழுதியிருக்கிறார்கள். அந்தக்
 கட்டுரையிலே இரண்டு நாட்டைச் சேர்ந்தவர்கள், ஒரு நாட்டைச் சேர்ந்த
 ஒரு ஆடவனும், இன்னொரு நாட்டைச் சேர்ந்த ஒரு பெண்ணும் கடிமணம்
 புரிந்துகொண்டார்களாம். அந்த ஆடவனும் பெண்ணும் கடிமணம் புரிந்து
 கொண்ட பின்னர் ஒரு ஆண்டு காலத்திலே ருழந்தை பிறந்தது.

அரசியலமைப்பு (நாற்பத்து மூன்றாவது திருத்தச்) சட்டம் என்று 395
மாற்றப் பெற்ற குறுந்தலைப்பினைக் கொண்ட 1977 ஆம் ஆண்டு
அரசியலமைப்பு (நாற்பத்து நான்காவது திருத்தச்)
சட்ட முன் வடிவு

1978 மார்ச் 18]

[புலவர் புலமைப் பித்தன்]

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : துணைத் தலைவரவர்களே, மணத்திற்கும் கடி
மணத்திற்கும் உள்ள வித்தியாசம் என்ன என்று அறிந்துகொள்ள
விரும்புகிறேன்.

புலவர் புலமைப் பித்தன் : மகிழ்ச்சியாக ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகிற மணத்
திற்கு கடிமணம் என்று சொல்வார்கள். கடி என்பது பெருமைப்படுத்தப்படு
வதற்காக என்று பொருள்படுகிற உரிச்சொல் என்பதனை நான் ஆங்கத்தினர்
அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள்
கிருமணம் என்றே சொல்லிவிடலாம். திரு. சுவாமிநாதன் அவர்கள் சொம்ப
கட்டப்படுகிறார்கள்.

புலவர் புலமைப் பித்தன் : அவர்களுக்குக் கடிமணம் நடந்த பிறகு, அந்தக்
குழந்தைக்கு என்கே குடியுரிமை வழங்குவது என்ற பிரச்சினை வந்தது. ஆட்
வனுடைய நாட்டைச் சேர்ந்தவர்கள், வேறு நாட்டைச் சேர்ந்த பெண்ணைக்
குப் பிறந்த குழந்தை என்ற காரணத்தால், அந்த நாட்டில் குடியுரிமை
கொடுக்க மறுத்துவிட்டார்கள். அதே போல பெண்ணைச் சேர்ந்த நாட்டைச்
சேர்ந்தவர்கள், வேறு நாட்டு ஆடவனுக்குப் பிறந்த குழந்தை என்று
சொல்லி, அந்த நாட்டிலும் குடியுரிமை கொடுக்க மறுத்துவிட்டார்கள்.
இப்படி இரு நாடுகளிலேயும் அந்தக் குழந்தைக்குப் பிறப்புரிமை மறுக்கப்பட்டு,
குழந்தை அனாதையாக ஆகக்கூடிய அளவுக்குச் சட்டம் பயன்பட்டிருக்கிறது
என்பதைப் பார்த்தாயா என்று அன்றைக்கு அண்ணா அவர்கள் தம்பிக்கு
எழுதிய கடிதத்தில் எழுதியிருக்கிறார்கள். 42-வது திருத்த மசோதா கொண்டு
வரப்படுகிறபோது, அதனுடைய நோக்கங்களாகக் கருதப்பட்டவை செயல்
படுத்தப்படுகிறபோது, எப்படி எப்படியெல்லாம் மாறிவிட்டன என்பதைப்
பற்றி நான் அதிகமாகப் பேசத் தேவையில்லை. ஆனாலும் எந்தக் கட்சியும்
எதிர்க்கவில்லை என்று சொல்கிறார்கள். அதை நான் முழுமையாக மறுக்கா
விட்டாலும், அதைப்பற்றி என் கருத்தை மட்டும் இங்கே சொல்லிக்கொள்ள
விரும்புகிறேன். சமுதாயத்தினுடைய பொருளாதாரப் புரட்சியைக் கட்டுப்
படுத்துவதற்கு ஜனநாயகம் தேவை. தவறுகளைக் கண்டிப்பதற்குத் தேவைப்
படுகிறது. அந்த அடிப்படையில் நாங்கள் வரவேற்கிறோம். இருந்தாலும்
அ.தி.மு.க. ஒருசில பரிந்துரைகளை அன்றைக்குச் செய்திருக்கின்றது என்பதை
இந்த மாமன்றத்திற்குத் தெரிவித்துக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.
இந்தியா ஒரு சோஷலிச ஜனநாயகக் குடியரசு என்பதோடு, கூட்டாட்சிச்
குடியரசு என்றும் அழைக்கப்பட வேண்டும் என்று வலியுறுத்தியிருக்கிறோம்

396 அரசியலமைப்பு (நாற்பத்து மூன்றாவது திருத்தச்) சட்டம் என்று
மாற்றப் பெற்ற குறுத்தலைப்பினைக் கொண்ட 1977 ஆம் ஆண்டு
அரசியலமைப்பு (நாற்பத்து நான்காவது திருத்தச்)
சட்ட முன் வடிவு

[புலவர் புலமைப் பித்தன்]

[1978 மார்ச் 18]

அதற்குப் பின்னர் வாக்கெடுப்பு மூலம் ஒன்றாக இருக்க வேண்டும் என்று வலியுறுத்தியிருக்கிறோம். அதற்குப் பின்னர் மாநில உரிமைகளை இப்போது உள்ளதைக் காட்டிலும் கூடுதல் செய்ய வேண்டுமே தவிர, குறைக்கக்கூடாது என்பதை மூன்றாவது பரிந்துரையாக நாங்கள் தந்திருக்கிறோம். அதற்குப் பிறகு நான்காவது பரிந்துரையாக இந்தி பேசாத மாநிலங்களுக்கு நேரு அவர்கள் கொடுத்த வாக்குறுதிகளை, மொழிக் கொள்கைகளை அரசியல் அமைப்பின் ஒரு பகுதியாக ஆக்க வேண்டும் என்று வலியுறுத்திக் கொண்டிருக்கிறோம். இதை நான் இங்கே சொல்வதற்குக் காரணம், ஒன்றை ஆதரிக்கும்போது, கண்ணை மூடிக்கொண்டு ஆதரிப்பது என்ற அடிப்படையிலே இல்லாமல், அதிலே உள்ள சாதக பாதகங்களை எண்ணிப் பார்த்துச் செயல்பட வேண்டும். சாதகமாக இருக்கும்போது, அவைகளை ஆதரிப்பதும், பாதகமாக இருக்கும்போது அவைகளை எதிர்ப்பதும் தேவையானதாகும். அதன் முக்கியத்துவத்தை அறிந்தும், தகுதி அறிந்தும் அவைகளை ஆதரிப்பது தேவை என்பதைத் தான் சொல்லிக் கொண்டு தவிர, வேறு அல்ல என்று சொல்லிக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். அந்தத் தரப்பிலே இருந்துகொண்டு மான்யமிசு அங்கத்தினர் திரு. வீராசாமி அவர்கள் பேசினார்கள். அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினர் ஏதோ போடப்பட்டிருக்கின்ற நெருக்கடிச் சட்டத்திலிருந்து தப்பித்துக் கொள்வது என்ற அடிப்படையிலே செயல்பட்டதாகப் பேசினார்கள். நான் அவர்களுக்கு ஒன்றைச் சொல்லிக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். நாங்களாவது 30 அம்சத் திட்டத்திலே நன்மைகள் காணப்பட்டதாலே நான் ஆதரித்தோம். இப்போது 4 அம்சத் திட்டத்தை அந்த 20 அம்சத் திட்டத்திலே சேர்த்திருக்கிறார்களே என்று எங்கள் தலைவர் வெளிப்படையாக அப்போது சொன்னார்கள். விரம் மிக்க பரம்பரைக்குச் சொந்தக்காரர்கள் என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கின்றவர்கள் சஞ்சய் காந்தியை ஆதரித்துப் பேசியதோடு மாத்திரமல்லாமல், எங்களைப்பற்றி வேறு வகையிலே கூட்டிக் காட்டுகின்ற முயற்சியிலே, அந்த ஆசையிலே ஈடுபட்டு தங்கள் நிறத்தைக் காட்டியிருக்கிறார்கள். இதை நான் இங்கே சொல்வதற்குக் காரணம், அவர்கள் தங்களைத் தப்பித்துக்கொள்ள வைத்துக்கொள்வதற்காக ஒரு வழி இல்லா விட்டால், இன்னொரு வழி என்ற அளவில் எல்லாம் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள் என்பதனை நாம் இங்கு எண்ணிப்பார்க்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மாநில சுயாட்சிபற்றி அவர்கள் சொன்னார்கள். அது பேரறிஞர் அண்ணா அவர்களுடைய கொள்கை என்றும் சொன்னார்கள். நான் அதைப்பற்றிக் கொஞ்சம் தெளிவாகச் சொல்ல விரும்புகிறேன். மாநில சுயாட்சியை ஆதரிப்பதா இல்லையா என்பது வேறு செய்தி. மாநிலங்களுக்கு அதிகாரங்கள்

அரசியலமைப்பு (நாற்பத்து மூன்றாவது திருத்தச்) சட்டம் என்று 397
மாற்றப் பெற்ற குறுத்தலைப்பினைக் கொண்ட 1977 ஆம் ஆண்டு
அரசியலமைப்பு (நாற்பத்து நான்காவது திருத்தச்)
சட்ட முன் வடிவு

1978 மார்ச் 18]

[புலவர் புலமைப் பித்தன்]

தேவை என்பதிலே நமக்கு எத்தனிதமான மாறுபட்ட கருத்தும் இல்லை, இதை எல்லா மாநிலத்தவர்களும் ஒத்துக்கொண்டிருக்கின்றார்கள். கோள முதலமைச்சராக இருந்த திரு. நம்புதிரிபாட் அவர்கள்கூட இதை ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அது தேவைப்படுகிறது என்று நாங்களும் சொல்கிறோம். எனவே தான் அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் வடித்து எடுத்த கொள்கைகள், கோட்பாடுகள் என்று மூன்று சாரங்கள் வைத்திருக்கிறோம். நாங்கள் கட்டுண்டு வாழோம், பிரிவினை நாடோம், சமநிலை இணைவோம் என்பதைத் தான் தத்துவமாகக் கொண்டிருக்கிறோம் என்று தெரிவித்துக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். அதிலே யாரும் யாருக்கும் கட்டுண்டு வாழத் தேவையில்லை என்று நாங்கள் சொல்கின்றபோதே, நாங்கள் அடிமைகளாக வாழத் தயாராக இல்லை என்று சொல்கிறேன். அப்படிச் சொல்லும்போதே, நாங்கள் அதிக அதிகாரங்களைக் கேட்கிறோம் என்பதற்கு அது ஒரு அருமையான எடுத்துக்
(பிற்பகல் 12-10)

காட்டு என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். ஆனால் அதே நேரத்தில் பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் தமிழரசுக் கழகம் நடத்திய மாநாட்டிற்கு வந்தார்கள்; மாநில சுயாட்சியை ஆதரித்துப் பேசினார்கள் என்பதைத் தவிர, அவர் அதை தன்னுடைய முதன்மையான கொள்கையாகச் சொன்னார் என்பதற்கு ஆதாரமில்லை. இன்னும் சொல்லப்போனால், எனக்கு நன்றாக நினைவு இருக்கிறது. 1947-48 ஆம் ஆண்டுகளில் 'தமிழன்' என்ற புனைப் பெயரில், நம்முடைய மேலவைத் துணைத் தலைவரவர்கள் 'பிரிவினையா-சுயாட்சியா' என்ற தலைப்பில் மாநில சுயாட்சிப் பற்றி எழுதி வந்ததை, நான் பள்ளியில் படிக்கும்போது, இளைஞகை இருந்தபோது படித்ததாக நினைவு.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர்: இப்போதும் இளைஞர்தான்.

புலவர் புலமைப் பித்தன்: நான் எப்போதும் இளைஞர்தான். காரணம் தமிழ் டிடித்தவன் என்பதுதான். அண்ணா அவர்கள் திராவிட நாடு பிரிவினைக் கொள்கையைக் கைவிட்ட பின்னர், அதிக அதிகாரங்கள் தேவை என்பதை மட்டும் வலியுறுத்தி வந்திருக்கிறார்கள். பிரிவினை வேண்டுமென்ற கொள்கையை அவர் கைவிட்டுவிட்டாலும், மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரங்கள் தேவை என்பதில் உறுதியாக இருந்தார்கள் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி: மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரங்கள் தேவை என்பதைப் பற்றியும், மாநில சுயாட்சிப் பிரச்சினை பற்றியும் அண்ணா அவர்கள் சொன்ன கொள்கைகளை நீங்கள் வேண்டுமானால் ஏற்றுக்கொள்ளாமல்

398 அரசியலமைப்பு (நாற்பத்து மூன்றாவது திருத்தச்) சட்டம் என்று
மாற்றப் பெற்ற குறுத்தலைப்பினைக் கொண்ட 1977 ஆம் ஆண்டு
அரசியலமைப்பு (நாற்பத்து நான்காவது திருத்தச்)
சட்ட முன் வடிவு

[புலவர் புலமைப் பித்தன்] [1978 மார்ச் 18]

இருக்கலாம். ஆனால் அவர் அதைப்பற்றிச் சொல்லாததைப் போன்ற ஒரு கருத்தை உருவாக்கக் கூடாது. மாநில சுயாட்சி பற்றி அவர் தமிழரசுக் கழக மாநாட்டில் மட்டும் பேசவில்லை. அண்ணா அவர்கள் இல்லஸ்டிரேட்டட் வீக்லியில் ஒரு பேட்டி கொடுத்திருக்கிறார்கள். அந்தப் பேட்டியை மாண்புமிகு உறுப்பினரவர்கள் படித்திருந்தால், நிச்சயமாக இப்படிப்பட்ட கருத்துக்களைச் சொல்ல மாட்டார்கள்.

புலவர் புலமைப் பித்தன் : அருமை உறுப்பினர் நான் படிக்கவில்லை என்பது போல் சொன்னார்கள். அண்ணா அவர்கள் உயில் போன்று எழுதி வைத்து விட்டுப்போன கடைசி கடிதத்தைக் கொஞ்சம் ஆழ்ந்து படித்தால் தெரியும். அதிலே 'சூழ்நிலையின் கைதி' என்று சொல்லியிருக்கிறார். அப்படிச் சொல்வதற்குக் காரணம், வேறு பல நிகழ்ச்சிகளில் ஈடுபட்ட முடியவில்லை; தம்பி சுளோடு சுலந்து உரையாட முடியவில்லை; பொறுப்பிலே மாட்டிக்கொண்டிருக்கிறேன் என்று சொல்கிறார். ஆனால் அதே நேரத்தில் அதிக அதிகாரங்கள் தேவை என்றும் சொல்லியிருக்கிறார். இதுதான் அண்ணா அவர்களின் மூலக் கொள்கை என்று வாதிடாதீர்கள் என்பதுதான் என்னுடைய வேண்டுகோள்.

திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி : அதைத்தான் சொல்கிறேன். அண்ணா அவர்கள் இல்லஸ்டிரேட்டட் வீக்லி பத்திரிகைக்குக் கொடுத்த பேட்டியின் மூலம் மாநில சுயாட்சிக் கொள்கையை எந்த அளவுக்கு வலியுறுத்தியிருக்கிறார்கள், எந்த அளவுக்கு ஆழமான லட்சியமாக அதை வைத்திருந்தார்கள் என்பதை அறிய முடியும். நீங்கள் படித்திருக்கக்கூடும். ஆனால் சில நேரங்களில் படித்தவர்களுக்கூட திசை திருப்புகிறார்கள், மறைக்கிறார்கள். ஆகவே இல்லஸ்டிரேட்டட் வீக்லி பத்திரிகையில் வந்த அண்ணா அவர்களின் பேட்டியைப் படித்தவர்கள், மாநில சுயாட்சிக் கொள்கையில் அண்ணா அவர்களுக்குப் பிடித்தமில்லை என்று கூற மாட்டார்கள்.

THIRU. G. SWAMINATHAN : What is the relevance of this arguments to the 44th Amendment, Sir ?

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : இவர் பேசுகிறார், அவர் பேசுகிறார். அதுதான் முக்கியம்.

மாண்புமிகு திரு. எஸ். இராகவானந்தம் : மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. வீராசாமி அவர்கள் சொல்கிற இல்லஸ்டிரேட்டட் வீக்லி பத்திரிகையை நான் படித்திருக்கிறேன். அண்ணா அவர்கள் வலியுறுத்தவில்லை.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : திரு. வீராசாமி அவர்கள், இது கழகத்தினுடைய விதிகளில் இருக்கிறதென்று காட்டிவிட்டால் சரியாகிவிடும்.

அரசியலமைப்பு (நாற்பத்து மூன்றாவது திருத்தச்) சட்டம் என்று 399
மாற்றப் பெற்ற குறுத்தலைப்பினைக் கொண்ட 1977 ஆம் ஆண்டு
அரசியலமைப்பு (நாற்பத்து நான்காவது திருத்தச்)
சட்ட முன் வடிவு

1978 மார்ச் 18]

திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி: இதை ஒரு பிரச்சினையாக விவாதிப்பது முறையாக இருக்காது.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர்: நானும் அதை ஒப்புக்கொள்கிறேன்.

திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி: அண்ணா அவர்கள் அந்தக் கொள்கையிலே அழுத்தம் திருத்தமாக இருந்தார்கள் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

புலவர் புலமைப் பித்தன்: அந்த அடிப்படையில் மாநிலத்திற்கு அதிக அதிகாரங்கள் தேவை என்பதை நாங்கள் அன்றைக்கே பரிந்துரை செய்திருக்கிறோம் என்பதிலிருந்து நாங்கள் ஒட்டுமொத்தமாகக் கண்ணை மூடிக்கொண்டு எதையும் ஆதரிக்கவில்லை என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இந்தி மொழிச் சிக்கல்பற்றி நமக்குள்ளே இரண்டுபட்ட கருத்து இருக்க முடியாது, இருக்கக்கூடாதென்பது என்னுடைய எண்ணமாகும். அந்த வகையில் இன்று இருக்கிற அரசு கூட நேருவினுடைய உறுதிமொழியைச் சட்டமாக்குகிற முயற்சியில் சடுபட வேண்டுமென்பதை நான் ஒரு பரிந்துரையாக இந்த மாமன்றத்தில் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். காரணம், ஒவ்வொரு ஆட்சி வரும்போதும், 'கவலைப்படாதீர்கள், நாங்கள் திணிக்க மாட்டோம்' என்று சொல்லிக்கொண்டு, திரை மறைவில் இந்தியைத் திணிக்கும் முயற்சியை மேற்கொள்வது நாசரீக மல்ல என்பதை மட்டும் பணிவோடு தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இந்தி மொழித் திணிப்பு எந்தெந்த அளவுக்கெல்லாம் தீவிரப்படுத்தப்பட்டு வந்திருக்கிறது என்பதைப் பல நேரங்களில் பார்த்திருக்கிறோம். நான் பல ஆண்டுகள் தமிழாசிரியனாக இருந்தவன் என்பதால் அது ஓரளவுக்கு எனக்குப் புரிந்திருக்கிறது. இந்தித் திணிப்பு என்பது சட்டத்தின் மூலமாக வராமல், சந்து பொந்துகள் மூலமாக வருகிறது; கொல்லைப் புறத்தின் வாயிலாக வந்து கொண்டிருக்கிற தென்பதை நாம் மனதில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். இதுகுறித்து என்னதான் பேசினாலும், அங்கே இருக்கிறவர்கள் இந்தியைத் திணிப்பது தான் தங்கள் அரசியல் லட்சியம் என்று நினைக்கின்ற மனோபாவம் உள்ளவர்களாக இருந்துகொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதைப் பணிவோடு, நிதர்சனமாக உண்மையை வெளிப்படையாகச் சொல்லிக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். இன்றைக்கு மற்ற மொழிகளைக் காட்டிலும், இந்தி மொழிக்கு அதிகப்படியான ஆதரவும், அதைப் பரவலாக்கும் முயற்சியிலே வெகுவான ஆக்கமும் காட்டப்படுகிறதென்பதை மறந்துவிடக் கூடாது. இந்தப் பகுதியிலே உள்ள எங்களைக் காட்டிலும், ஜனதாக் கட்சிக்காரர்கள் வடக்கேயும், மற்ற இடங்களிலும் பரவலாக தங்கள் கட்சி வா வேண்டுமென்று எதிர்பார்க்கிறார்கள்,

400 அரசியலமைப்பு (நாற்பத்து மூன்றாவது திருத்தச்) சட்டம் என்று
மாற்றப் பெற்ற குறுந்தலைப்பினைக் கொண்ட 1977 ஆம் ஆண்டு
அரசியலமைப்பு (நாற்பத்து நான்காவது திருத்தச்)
சட்ட முன் வடிவு

[புலவர் புலமைப் பித்தன்]

[1978 மார்ச் 18]

எனவே அவர்கள் துணிந்து இந்தக் கருத்துக்களைச் சொல்ல வேண்டுமென்பது என் எண்ணம். நெருக்கடி நேரத்தில் இருந்த நிலைமை எப்படி இருந்தாலும், ஓரளவுக்கு இப்போது சுதந்திரமான உணர்வுகள் வருவதற்கும், ஒரு நல்ல அரசியல் அமைப்பு உருவாவதற்கும் இந்தக்கைய திருத்தம் தேவை என்பதைச் சொல்லி, இதை மனமார வரவேற்று, அமைகிறேன்.

THE HON. THIRU K. NARAYANASWAMY MUDALIYAR :
Mr. Deputy Chairman, Sir, I would like to convey my grateful thanks to all the Members of this House, particularly the erudite, learned and distinguished Members of this House who have participated in this rather interesting debate. The hon. Members Thiruvallargal D. V. D' Monte, Swaminathan, Abdul Wahab, Sakthi Mohan, Veerasami, Sundaresa Thevar, Pulamaipithan and Thirumathi Mandakini Krishnamurthi have really contributed to, and enriched, the debate this forenoon in this House. They have not merely enriched the debate but they have conducted it at a very high level and on a very high keel. Before actually I reply to some of the points raised, I would like to mention, with a sense of humility, one stubborn fact and that is this. In the years 1963-64, Amaran Anna and myself started what is called Human Rights Association in order to support, champion and espouse the cause of human rights, basic human rights. I was the founder-Secretary of the Association but the real inspiring genius behind the entire organisation was Amaran Anna. In this background, the Members of this House would realise and appreciate my insatiable, imperishable, and unremitting zeal and
(பிற்பகல் 12-20)

support for basic human rights. They have been actually removed from this country by one blackest Act that has ever disfigured the Statute Book of this country and that is the 42nd Amendment Act.

I do not want to grow more eloquent because I have already been criticised by at least one speaker that I must have been elsewhere. I see no reason why I should be elsewhere. In this country, everybody including Congressmen have passed it now. I am now in the company of Congressmen themselves who have seen wisdom in this 44th Amendment, who have seen the folly and unwisdom of the 42nd Amendment. I am in the glorious

அரசியலமைப்பு (நாற்பத்து மூன்றாவது திருத்தச்) சட்டம் என்று 401
 மாற்றப் பெற்ற குறுந்தலைப்பினைக் கொண்ட 1977 ஆம் ஆண்டு
 அரசியலமைப்பு (நாற்பத்து நான்காவது திருத்தச்)
 சட்ட முன் வடிவு

1978 மார்ச் 18] [Thiru K. Narayanaswamy Mudaliar]

company of Congressmen who have perpetrated and imposed this black Act on this country. So, I am in the best and glorious company of Congressmen, particularly the Congressmen (R) who have voted for this 44th Amendment in the Lok Sabha as well as the Rajya Sabha. I need not seek place elsewhere with any other partymen. I seek place by the side of every Indian who has longed for the basic human principles, and who has wanted to live an ordinary human life with all the rights of privacy and with all the inalienable and natural rights that God has really dignified a human being with.

Some very important opinions and views have been expressed by the hon. Members. In fact, the hon. Member Thiru D' Monte went to the extent of saying that the 42nd Amendment to the statute was the negation of all finer values of human life enshrined in the Constitution and he mentioned about the present restoration of this atmosphere of freedom and democracy and the complete elimination and removal of fear-psychosis. The hon. Member Thiru Swaminathan adverted to the dangerous consequences of Article 31 D and exposed the unworkability and unsatisfactory nature of the constitution of Benches with five Judges and seven Judges in the High Courts and the Supreme Court respectively. The hon. Member Thiru Abdul Wahab went to the extent of asking for a new Constituent Assembly for bringing out so many other original constitutional amendments. Particularly this request embodied in his speech may be transmitted to the Ministry of Law and Justice.

I am also beholden to the hon. Member Thiru Sakthi Mohan. Here, I would like to mention one fact. The essential function of any Judge in the High Court or the Supreme Court is only to interpret the laws. There may be some occasions where there is a lacuna or a field of vacuum or a field of unoccupied area where a Judge may occupy until it is either re-affirmed by the Legislature or modified by the Legislature or accepted by the Legislature if not expressly, at least impliedly. Therefore, the Judges do not arrogate to themselves the function of amending or what I call making the Constitution either in part or in whole in any sense whatever.

402 அரசியலமைப்பு (நாற்பத்து மூன்றாவது திருத்தச்) சட்டம் என்று
 மாற்றப் பெற்ற குறுந்தலைப்பினைக் கொண்ட 1977 ஆம் ஆண்டு
 அரசியலமைப்பு (நாற்பத்து நான்காவது திருத்தச்)
 சட்ட முன் வடிவு

[Thiru K. Narayanaswamy Mudaliar] [1978 மார்ச் 18]

There are different opinions about the sovereignty of Parliament. But this is not the forum where I can express my views, supported by abundant authorities from the Constitutional laws of various countries. The hon. Member Thirumathi Mandakini Krishnamurthi rightly stressed the need for a time-bound programme. I may assure her that all of us including the Ministry of Law and Justice and the Home Department of the Government of India are keen on the expeditious disposal and quicker dissolution of the pendency of cases in various Courts.

The hon. Member Thiru Pulamaipithan wanted devolution of more powers to the States. But it is beyond the scope of this resolution and there will be enough opportunity when the comprehensive Bill now promised by Thiru Shanti Bhushan comes up before this House for ratification in due course of time, to make our views known in this House and they will be transmitted to the Government of India for consideration in connection with the legislation envisaged and which is to come up sooner than later.

The hon. Member Thiru Swaminathan asked me to say a few words more on the repeal of Article 31-D and the impracticability of having Benches of 5 or 7 Judges and of following the rule of two-thirds majority in regard to certain aspects. Firstly, I would remind this House that this Bill has come up before us for ratification, after achieving what may be called the universal consensus of all parties in the Parliament. Therefore, practically there was no contentious division over the passage of the 44th Amendment Bill. This is the first step and a very salutary step taken by the Janata Party Government for which we must express our sense of gratitude, for the simple reason that they have restored the atmosphere of freedom in this country and they have brought the most important judicial reform so that the rights of the poor litigants in distant parts of India are not affected by the 42nd Amendment.

The manifesto of the Janata Party says: "The Constitution was amended to sanctify and institutionalise a total concentration of power in the hands of one individual—the Prime Minister." I am quoting from their manifesto. The total concentration of

அரசியலமைப்பு (நாற்பத்து மூன்றாவது திருத்தச்) சட்டம் என்று 403
மாற்றப் பெற்ற குறுந்தலைப்பினைக் கொண்ட 1977 ஆம் ஆண்டு
அரசியலமைப்பு (நாற்பத்து நான்காவது திருத்தச்)
சட்ட முன் வடிவு

1978 மார்ச் 18] [Thiru K. Narayanaswamy Mudaliar]

powers was in the hands of one individual—the Prime Minister. The manifesto further says:—

“The authoritarian trends that had unfolded themselves over the past few years were embodied in the 42nd Amendment which was bulldozed through Parliament. To call it an amendment is a misnomer. It is a betrayal of the testament of faith that the founding fathers bequeathed to the people and it subverts the basic structure of the 1950 constitution. It vitiates the federal principle and upsets the nice balance between the people and Parliament, Parliament and the Judiciary, the Judiciary and the Executive, the States and the Centre, the citizen and the Government. It is the culmination of a conspiracy to devalue democracy—these are the words I used in the Legislative Assembly—that started with the erosion of the Cabinet system, the deliberate and consummate scuttling of democratic processes in the ruling party . . . and the concentration of all power in the hands of a leader who has been sought to be identified with the nation or even to be placed above it.” Under the item ‘Political Charter’—point No. 5, they said:

“Seek to rescind the 42nd Amedment” ‘To rescind’—I take it as ‘to repeal the Constitution 42nd Amendment’. I am sure that this House will signify its anxiety and consent for the total repeal of the 42nd Amendment Act by this ratification of the 44th Constitution Amending Bill. It may be brought to the notice of my hon. Friends, particularly, Members of the Congress party that this Constitution (44th Amendment) Bill was introduced in the Lok Sabha and was passed in the Lok Sabha and the Rajya Sabha with the support of the Congress Party.

(பிற்பகல் 12-30)

I emphasise the words ‘with the support’. One remarkable effect of the 44th Amendment Bill is that it repeals Article 31D which protected laws in respect of anti-national activities from challenge under the Chapter on Fundamental Rights. The Statement of Objects and Reasons for the Bill rightly said that “Article 31 D conferred powers on Parliament of a sweeping nature which were capable of abuse” and accordingly, that Article was omitted from the Constitution. This gives some amount of explanation sought for by the hon. Member Thiru Swaminathan.

Accordingly, that Article was omitted from the Constitution. The 43rd Amendment also repealed certain Articles which had

404 அரசியலமைப்பு (நாற்பத்து மூன்றாவது திருத்தச்) சட்டம் என்று
 மாற்றப் பெற்ற குறுத்தலைப்பினைக் கொண்ட 1977 ஆம் ஆண்டு
 அரசியலமைப்பு (நாற்பத்து நான்காவது திருத்தச்)
 சட்ட முன் வடிவு

[Thiru K. Narayanaswamy Mudaliar] [1978 மார்ச் 18]

been introduced by the 42nd Amendment with a view to curtailing the powers of the Judiciary and making it more difficult for aggrieved parties to challenge the validity of laws on the ground that they violated fundamental rights. Article 32 (1) provided that the right to move the Supreme Court by appropriate proceedings for the enforcement of fundamental rights was guaranteed. And Article 32 (2) conferred upon the Supreme Court the power to issue the writs of habeas corpus, mandamus, prohibition, quo warranto and certiorari, whichever might be appropriate for the enforcement of any particular fundamental right. The 42nd Amendment by enacting Article 32A deprived the Supreme Court of the power to grant relief under Article 32, which itself was treated throughout these 28 years as a fundamental right, if a party complained that a State law was invalid because it violated fundamental rights. And by enacting Article 131-A and Article 226-A it deprived the High Courts of the power to grant relief under Article 226 if a party complained that a Central law was invalid for violating fundamental rights or was otherwise invalid because Article 131-A conferred on the Supreme Court exclusive jurisdiction to decide on the validity of a Central Law. Again, Articles 144-A and Article 228-A prescribed that the minimum of seven Judges of the Supreme Court must sit for deciding on the validity of a Central or State law, and a minimum of five Judges of the High Courts must sit for deciding on the validity of the State Law. And in both these Courts a majority of not less than two-thirds of the Judges was required to declare a Central and/or a State law invalid. The 43rd Amendment repealed Articles 32A, 131A, 141A, 226A and 228A and made consequential amendments in Articles 145, 226, 228 and 336 which defined Central Law. The Statement of Objects and Reasons, which is too long to quote, explains why the Articles were deleted. In addition to the reasons given there, it may be observed that these provisions were made deliberately to curtail the powers of the Supreme Court and the High Courts and to serve upon the Courts a notice that if they did not behave themselves to the satisfaction of the Government, worse would follow. Further, the requirement of a two-thirds majority leads to the absurd result that the validity of a law is to be decided by a minority of Judges. For example, if a Bench of 13 Supreme Court Judges was constituted to determine the validity of a

அரசியலமைப்பு (நாற்பத்து மூன்றாவது திருத்தச்) சட்டம் என்று 405
 மாற்றப் பெற்ற சூழ்ந்தலைப்பினைக் கொண்ட 1977 ஆம் ஆண்டு
 அரசியலமைப்பு (நாற்பத்து நான்காவது திருத்தச்)
 சட்ட முன் வடிவு

1978 மார்ச் 18] [Thiru K. Narayanaswamy Mudaliar]

Central and State law, eight Judges could not declare them invalid because they do constitute less than two-third of a Bench of 13 Judges. To laymen and lawyers alike, it must seem absurd that five Judges who hold a law valid, should prevail over 8 Judges who hold it void.

THIRU G. SWAMINATHAN: Two-thirds majority is required for a Constitutional Amendment. Why cannot the same principle be invoked for the judicial decisions also? If it is absurd at one place, it is also absurd in the other. May I know the Hon. Minister's views on this?

THE HON. THIRU K. NARAYANASWAMY MUDALIAR. My answer is this. Two-thirds majority of those present and voting will give sanctity and validity to the law that is passed. I will illustrate so that the House may appreciate this argument. Now, for example in the Madras High Court, five Judges sit. Two-third will be 3 and 1/3. You cannot chop a judge into one-third. It is the height of absurdity and stupidity. In other words, it comes to this. They expect four Judges to deliver one Judgement and only one to be a minority Judge. In the Supreme Court also when a Bench with 13 Judges is constituted, 8 Judges could not hold it invalid.

Now three Judges say: Here is the law which has been impeached as invalid by Thiru Swaminathan, the petitioner in Writ Petition No. such and such. They say that the Act is invalid. The other two judges say that it is valid. Because three Judges do not constitute two-thirds majority, the majority decision of the three judges will have no force and the minority decision of two judges will be in force. The Members of the House may just imagine what the preposterous result of such a position will be. It impinges on the rights of the petitioner Thiru Swaminathan, since the minority decision is followed. I will illustrate the absurdity, taking the Supreme Court's position. There 13 Judges constitute a Bench and eight Judges hold the law void. There it is not given currency and the decision of two judges in the High Court holds good. This absurdity cannot be seen anywhere. I have looked into the constitutions of Australia, Canada and America and the judgments of the House of Lords. Nowhere in the world I could see a provision of this type.

406 அரசியலமைப்பு (நாற்பத்து மூன்றாவது திருத்தச்) சட்டம் என்று
மாற்றப் பெற்ற குறுந்தலைப்பினைக் கொண்ட 1977 ஆம் ஆண்டு
அரசியலமைப்பு (நாற்பத்து நான்காவது திருத்தச்)
சட்ட முன் வடிவு

[Thiru K. Narayanaswamy Mudaliar] [1978 மார்ச் 18]

Sir, the repeal of the above mentioned Articles redeems a part of be Janata Party's pledge to restore judicial independence which the Constitution had conferred on Courts.

Article 31-D sounds the death-knell of the Fundamental Rights particularly under Articles 14 and 19 which means that seven freedoms perished during the Emergency. Trade Union activity has killed, as it were. On June 25, 1975, the President of India proclaimed the Emergency on the sole advice of Prime Minister, Indira Gandhi, for she had no authority from the Council of Ministers to tender such advice. Her act constitutes an act of subversion of the Constitution. It was then the dark clouds of tyranny descended over India inexorably and enveloped the entire country. In the encircling gloom there was only one kindly light. Let it be said to the eternal glory and credit of nine High courts which stood firm in upholding the Rule of Law. India was a vast prison house of the people who were oppressed by a draconian censorship and emasculated and silenced by preventive detention even without reasons assigned and without any redress. The horrendous magnitude of the public mischief and naked tyranny let loose on the country was concealed from the public gaze. Article 31-D was a piece of monstrous distortion introduced into the Constitution. And the sooner it is ended, the better for the constitutional liberties of this country. I appeal to the hon. Members to pass this resolution unanimously.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : அவை முன் உள்ள பிரச்சினை.

“நாடாளுமன்ற இரண்டு அவைகளிலும் நிறைவேற்றப்பெற்று, 1977 ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பு (நாற்பத்து மூன்றாவது திருத்தச்) சட்டம் என்று மாற்றப் பெற்ற குறுந்தலைப்பினைக் கொண்ட, 1977 ஆம் ஆண்டு, அரசியலமைப்பு (நாற்பத்து நான்காவது திருத்தச்) சட்ட முன்வடிவினால் செய்யக் கருதப்பெற்றுள்ள, இந்திய அரசியலமைப்பின் 368-வது பிரிவின் (2) பகுதியின் வரம்பு நிபந்தனைபின்பிழ் வரும் திருத்தங்களுக்கு இம்மேலவை ஏற்பளிக்கின்றது.”

தீர்மானம், அவையின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு, நிறைவேற்றப்பட்டது.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : இத்துடன் இன்றைய நிகழ்ச்சிகள் முடிவுற்றன. அவை மீண்டும் 20-3-1978 திங்கட்கிழமை காலை 10-30 மணிக்குக் கூடும்.

(பிற்பகல் 12-40)

பின்னர், அவை ஒத்திவைக்கப்பட்டது.